

Духовні ДЖЕРЕЛА

8. весна 2009

3

Майкл Ван Дорен
Проповідь Біблії
новому поколінню

6

Марія Халіл-Гіллеленд
Проповідь, яка змінює
життя. Ці кості оживуть.

12

Чарльз Талмаг Крабтрі
Що це за ім'я, якому ми
повинні відповідати?

20

Інтерв'ю з Джоном
Лінделлом і Крісом
Льюїсом
Роз'яснююча проповідь
і слухачі часів
постмодернізму

25

Кріс Брін Ларсон
Хто такий
п'ятидесятницький
проповідник?

27

Вільям Фарлей
Чарльз Хаддон
Сперджен - величний
вікторіанський
проповідник

32

Собі Малек
Благовістія з силою

35

Конспекти проповідей

**ПРОПОВІДЬ,
ЯКА ЗМІНЮЄ
ЖИТТЯ.
ЦІ КОСТИ
ОЖИВУТЬ**

ВІД ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

На розхитаному та близькому до великої біди всесвітньому кораблі десь із глибокого трюму доноситься голос щасливої долі: «Люди, треба було послухати мене... Отож, кріпиться, люди добрі, бо я вірую Богу, що так буде, як сказано мені» (Дії 27:21-25).

Чий же це владний і переможний голос? – Закованого у кайдани, побитого та знеславленого проповідника Христового. А у цій трагічній ситуації апостол Павло – не ординарний проповідник, а виразник у собі Особи Христової та слави Його!

Запам'ятаймо, шановні проповідники, що кінцева мета Божого посланництва проповідників Євангелії – виявити Христа народам світу у найдоступнішому для них сприйнятті.

Скільки і де потрібно вчитися проповіднику, щоб не він говорив людям про Христа, а щоб Сам Христос через нього говорив до людей? – Апостол Павло був ученим-законником, але не вчився на проповідника; Чарльз Сперджен, не вчившись у семінарії, покорив світ небувалої сили проповідями, як і невчений Сміт Віглсворт – чудесами Божими.

Що ж було джерелом унікальної впливовості цих подібних до них служителів Христових? – Вони насамперед подбали «духові Ісуса Христа, що в тілі прийшов», замешкати у своєму житті. Це – найбільше чудо та джерело всіх інших чудес, що означає: відобрази у своєму житті Христове життя, коли Він був на землі у тілі, а після цього Він зробить тебе

подібним до Себе у славі та чудесах.

Зупинімося на хвилинку у своїй бурхливій проповідницькій чи пасторській діяльності, та запитаймо самих себе: коли останній раз Слово Господнє було у моєму серці вогнем і молотом, що розбиває скелю? (Єр. 23:29). А якщо Слово Господнє не горить у моєму серці небесним вогнем та не розбиває насамперед моє серце, – то чим мені розбити окам'янілі серця людей у церкві та поза нею?

Ми, подібно до пророка Єзекиїла, приведені на велетенське світове поле, встелене мертвими та висушеними кістками. На неординарне запитання Господнє: «Чи оживуть ці кістки?» – у пророка знаходиться правильна відповідь: «Господи Боже, Ти знаєш!» Це – перший крок до чудесного служіння проповідника – вірити у неможливе. А далі – промова до костей, – і, о чудо! – вони оживають!

Ми так часто звикаємо до буденності та безликовості нашого служіння, забуваючи особливу висоту нашого покликання: «Священики Твої, о Господи Боже, нехай у спасіння зодягнуться, а побожні Твої нехай добром веселяться!» (2Хр. 6:41).

Нехай Господь Бог щедро благословить усіх Своїх служителів та підніме їх до слави Своєї!

З любов'ю,

д-р Василь Боєчко
Єпископ Церкви ХВЄ.

№ 8. ВЕСНА 2009

«ДУХОВНІ ДЖЕРЕЛА»

Видавець — Всеукраїнський Союз Церкви Християн Віри Євангельської
Головний редактор *В. М. Боєчко*, координатор проєкту *Білл Вільямс*.

Редакційна колегія:

М. С. Паночко, Омар Байлер

Адреса редакції:

«Лайф Паблішерс», 79008, м. Львів, а/с 890.

Тел. (0322) 76 95 97. Електронна пошта: church@polynet.lviv.ua

© Лайф Паблішерс

ISSN 0201-4793

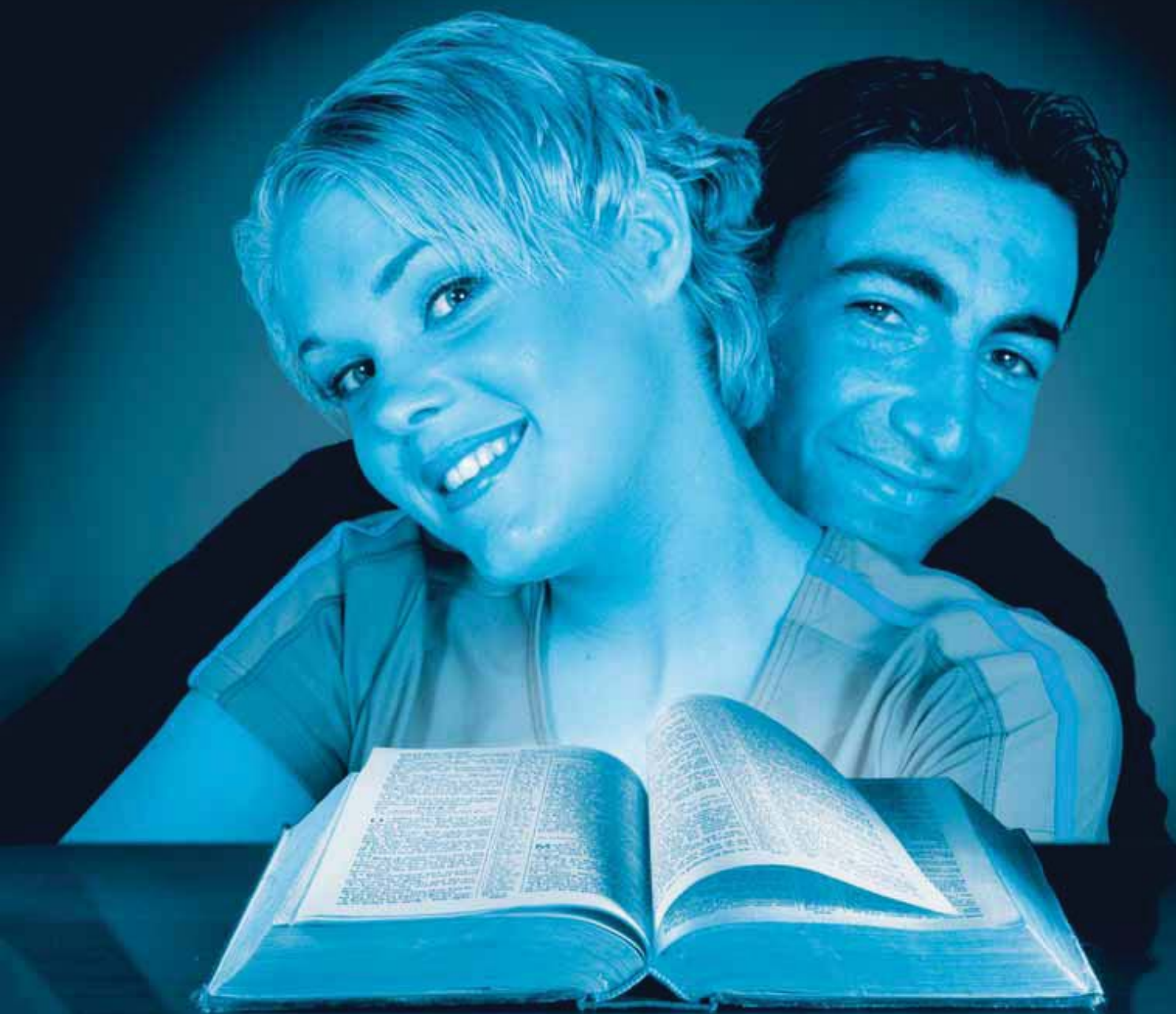
LE 03-UK-1200

Передрук статей дозволяється тільки згідно письмової згоди видавництва «Лайф Паблішерс».

За участю Української християнської місії відродження і милосердя «Добрий самарянин», ліцензія ДК № 1141 від 05.12.2002 р. Адреса: 79010, м. Львів, вул. Пекарська, 59.

Підписано до друку 25.02.2009. Формат 60x84 1/8. Наклад 2000 прим.

Майкл Ван Дорен

*Сучасна молодь живе у таких обставинах,
в яких не жило жодне покоління до неї.*

Проповідь Біблії НОВОМУ ПОКОЛІННЮ

Як досягнути сучасне покоління? Так само, як досягались усі попередні покоління, як досягались різні культури! Спосіб один. І він – найкращий. Це – істина Слова Божого, яке незмінне! Все залежить від того, що ми проповідуємо.

Як ми проповідуємо – це вже інше питання. Не всі проповідники однаково ставляться до проповіді, основаної на Біблії. І не всі знають, як донести незмінну Божу істину світові, який швидко змінюється.

БАЛАНС

Нове покоління багато чого запозичає у своїх попередників. Але воно має і свої власні риси, відмінні від минулого. Ми не можемо відкинути минуле. Але ми не можемо не орієнтуватися на теперішнє і майбутнє. Деякі церкви у 2008 році залишаються такими самими, якими вони були 30 років тому. До того ж вони ще дивуються, чому так мало приходить нових людей до Христа? Церкви, зорієнтовані лише на минуле, поступово зникнуть. А зростаючі церкви мають мудрість. Вони відбирають ті корисні зерна, які змогли знайти в минулому, і сіють їх у теперішньому. І врожай видається чудовий.

КОМУ МИ ПРОПОВІДУЄМО?

Є багато способів досягнути відповідності проповіді та аудиторії. Один з них – ми повинні розуміти, кому ми проповідуємо. Хочу розповісти вам про дві відмітні риси нового покоління і про те, як вони реагують на проповідь.

Нове покоління – це покоління загублених душ. Розуміється, кожне покоління грішне і кожне покоління має потребу в покаянні, але згадайте слова апостола Павла, який писав, що останні часи будуть «важкими». У 3-му розділі Другого Послання до Тимофія він описує ознаки безбожності. За ними ми можемо визначити, що живемо в останні часи. Сучасна молодь живе в таких умовах, в яких не жило жодне покоління до неї. У школах заборонена християнська віра. Високий відсоток розлучень залишив в серцях великої кількості дітей сліди страху і недовіри. Зростає кількість самогубств, зростає наркоманія, злочинність, аморальність і неповага до влади. Все це підриває моральні основи нашої країни. Людство втрачає почуття самоконтролю, відповідальності. Люди не усвідомлюють, що вони не будують майбутнє покоління, а, навпаки, підривають їх. Більшість не розуміють, що таке посвята Богові, Церкві, чоловікові/дружині і роботі. Багато з теперішнього покоління вирости невірними.

У них не було добрих прикладів для наслідування.

Хоча не можна не згадати, що теперішнє покоління має також багато позитивних рис, проте воно все одно має відчайдушну потребу в проповіді Євангелії. Проповіді, сказаній у любові і святій праведності. Цьому поколінню не можна не проповідувати по Писанню. Але багато проповідників саме так і чинять. Вони не бажають присвячувати час для розбору Біблії, тому затуманюють свої проповіді. Вони вибирають проповіді з величезною кількістю підпунктів або розглядають текст до такої міри алегорично, що в ньому неможливо щось зрозуміти. Але, якщо ми бажаємо привести ці зранені душі до Христа, нам необхідно твердо стояти на Божому Слові.

Друга визначальна риса сучасного покоління, яка впливає на проповідь, – це манера слухання. Сучасні люди звикли ковтати величезну кількість інформації, черпаючи її з численних джерел. Вони бродять по Інтернеті, намагаючись здобути потрібну інформацію, і необхідність у пошуку нових даних постійно зростає.

Останні соціологічні опитування одного з комп'ютерних журналів показали, що 94 відсотки його читачів звертаються до Інтернету у пошуках інформації про певний продукт чи послугу. Сучасні люди звикли одночасно переглядати 100 телевізійних каналів, яка поставляються до них у дім космічним супутником. Багато хто не може вийти з дому, не взявши з собою пейджер, сотового телефону, ноутбук і систему супутникової навігації. Люди звикли отримувати інформацію моментально, і їх

втомлює годинне слухання проповідника, який впродовж усієї проповіді «розжовує» їм лише одну ідею.

Проаналізуйте популярні телевізійні програми. Ви побачите, що в одній програмі переплітаються один з одним декілька сценаріїв. Сучасні слухачі звикли ласувати блюдом, яке називається «інформація, яка постійно змінюється», і це визначальна риса усього суспільства. Вони звикли не затримувати свою увагу на предметі більш, ніж п'ять секунд. Це не означає, що ми повинні втискати нашу проповідь в перерві між двома рекламами. Але ми повинні розуміти, що в суспільстві склався певний менталітет стосовно часу. Після того, як закінчиться визначений вам час, вас просто перестануть слухати. Добре слухають тих пасторів, проповіді яких складаються з декількох пунктів, на кожен з яких відводиться 5-9 хвилин.

Хочу запропонувати вашій увазі, декілька збалансованих порад, які зможуть оживити вашу проповідь. Щось, можливо, ви вже робите, щось вам потрібно буде зробити.

ЩО МИ ПРОПОВІДУЄМО?

Один з моїх професорів, який викладає майстерність проповіді, одного разу сказав, що важко знайти проповідника, який проти біблійної проповіді, так само важко знайти і того, хто такі проповіді говорить. Роджер Ван Харн підкреслює, що проповіді проповідуються з біблійних текстів, але не на біблійні тексти. Іноді я чую висловлювання проповідників, що «сьогоднішня проповідь не дуже гомілетична». Як професор гомілетики, я весь в увазі, я присуваюсь до краєчка крісла, з нетерпінням очікуючи проповіді, яка справді буде слідувати біблійному тексту. Тільки тоді моя надія дійсно справджується, коли проповідник бере вірші з Біблії, пояснюючи їх і намагаючись знайти їм застосування у сучасному житті.

Гомілетична проповідь чи ні, залежить від того, якій гомілетичі ви були навчені. Потрібно враховувати, що гомілетика за останні 20 років змінилася. Зараз вже головне не те, що я можу сказати про цей уривок, а те, що цей ури-

вок намагається сказати.

Більшість сучасних професорів гомілетики стверджують, що нам потрібно повертатися до розповідної проповіді і дозволяти тексту будувати структуру проповіді. Проповіді часів ранньої Церкви відносяться до розповідного типу. Біблія сама по собі розповідна, це не набір різних підпунктів. Господь знав, як подавати інформацію найкращим способом. Ранні п'ятидесятники будували свою проповідь у вигляді розповіді, тому що вони не закінчували семінарій. Дон Вардло разом з шістьма співавторами у книзі «Проповідуйте по Біблії» дуже ясно показує, що найсильніша проповідь – це та, яка базується на біблійному тексті.

Нам необов'язково розповідати вірш за віршем, але основна ідея уривку повинна стати основною ідеєю проповіді. Девід Батрік рекомендує пасторам виписувати план біблійного уривку, перелічувати основні пункти і потім розвивати кожен з них у різних напрямках. Він говорить, що тематична проповідь подібна до спалаху миттєвої фотографії, у той час як уривок з Біблії подібний на фільм. Наші слухачі більше звикли до перегляду фільму, ніж до споглядання спалахів фотоапарата.

Цитати з Біблії подібні до садів, наповнених істиною, а не до квітів, які ростуть по окремоті. Вони подібні до столів, які ломляться від їди, а не до бідненьких бутербродів. Тоді навіть скорочувати текст до однієї теми, яку ми передаємо у тематичній проповіді, у той час як цей уривок намагається донести до нас велику кількість істин? Якщо Боже Слово може розкрити себе у 30-секундному параграфі, то ми повинні бути здатні переповісти його у 30-хвилинній проповіді. Коли ми применшуємо Боже Слово до окремих тем, ми не дозволяємо Богові донести до нас те послання, яке Він хоче передати, не дозволяємо Святому Духу говорити через біблійний текст. В результаті наші слухачі не знають Боже Слово або не розуміють його і стають духовно незахищеними. Я не настоюю на повній відміні тематичних проповідей, але хотів би їх слухати якомога рідше.

Важливий також результат, якого досягає проповідь. Вільям Томпсон писав: «Коли ми проповідуємо по Біблії, ми допомагаємо слухачам поглянути на світ, у якому вони живуть, очима Бога, і робимо їх здатними відповісти на заклик Божого Слова».

Ми проповідуємо зраненому та розбитому світові. Вікові, який потребує люблячого, зціляючого дотику Божого Слова. І це Слово може доторкнутися лише через тверду цілісність проповіді. Проповіді за Біблією.

Майкл ВанДорен,

доктор служіння.

17 років викладав курс мистецтва проповіді у Південно-Східному коледжі Асамблей Божих у місті Лейкленд, штат Флорида. У даний час приймає участь у служінні благовістя.

Марія Халіл-Гіллеленд

**Проповідь,
яка
змінює
життя.
Ці кості
оживуть**

Джеймс Ерл Метью одного разу сказав: «Проповідь, якою їй Бог призначив бути, ніколи не втратить своєї сили і свого права на існування. З кожним новим поколінням у людей з'являються нові потреби, але Божий спосіб відповідати на них залишається незмінним». Якщо пастори бажать відповідати культурним запитам своєї пастви і знаходити контакт з сучасним поколінням, вони повинні знати, що для цього є лише один спосіб – стояти під помазанням Святого Духа і проголошувати незмінну істину Божого Слова. Можливо, вам здається, що проповідь не може змагатися з швидко мінливою культурою, у якій ми живемо. Нинішнє покоління звикло, що його апетит розпалюють спеціальними ефектами, динамічними фільмами і магією відео. Ми проповідуємо Євангелію і хочемо бачити, як Слово Боже змінює життя людей. Але що часто постає перед нашими очима, коли ми підчас проповіді дивимось на паству? Ми бачимо чоловіка, який обманює свою дружину; підлітків, які перемовляються один з одним, сидячи на останній лавці і абсолютно не слухаючи проповідь; і людину, яка вже в перші п'ять хвилин нашої проповіді солодко спить.

Якщо пастори бажать відповідати культурним запитам своєї пастви і знаходити контакт з сучасним поколінням, вони повинні знати, що для цього є лише один спосіб – стояти під помазанням Святого Духа і проголошувати незмінну істину Божого Слова.

І все ж пастори не повинні змагатися з Голівудом. Тому що у них є те, чого ніколи не зможуть дати ні телебачення, ні кіноіндустрія. Це — Слово Боже, яке змінює життя людей, і сила Святого Духа. З уст пасторів виходять слова, які є цілющим бальзамом для ран. Слова, які втамовують спрагнені душі. Слова, які ламають кайдани і відпускають полонених на свободу. Слова, які мають вплив на вічність.

Павло пише у Першому Посланні до коринтян (1:18): «Бо слово про хрест для тих, що гинуть, — безумство, а для нас, що спасаємось, — сила Божа.»

Звичайно, ми можемо використовувати спектаклі, щоб розповідати людям про Бога і підводити їх до зустрічі з Ним. Але тільки один засіб може по-справжньому змінити життя. Цей засіб приготовлений і призначений Богом. І це – проповідь Євангелії, в якій захована сила Божа для спасіння кожної людини.

Пророк Єзекіїл жив у дуже важкі часи (Єзк. 37:1-14). Народ Ізраїлю через свої гріхи був відведений у Вавилонський полон. Задовго до полону Господь неодноразово через пророків попереджував ізраїльський народ. Він говорив, що станеться, якщо вони не будуть слухатися Бога. Але вони продовжували бунтувати. І в

результаті їхніх гріхів Єрусалим був зруйнований, а народ захоплений у полон. Пророк Єремія залишився в Єрусалимі, щоб служити тим небагатьом, які вціліли. Данийїл і Єзекіїл були взяті в полон і служили там.

Господь дає кожному Своему пророкові відкриття звише, а потім кладе на нього відповідальність – донести його так, як цього хоче Він. У 33-му розділі Книги пророка Єзекіїла Господь образно розповідає пророкові, у чому полягає його відповідальність. Людина, яка отримує послання від Бога, подібна до сторожа. Якщо сторож вчасно не попередить народ і той буде знищений, то відповідальність буде лежати на сторожі. Якщо ж сторож буде сміливо остерігати людей, то сторож зможе врятувати їх.

Доля людей у наших руках. Але бути посланцем, вибраним Богом, — це великий привілей. У 37-му розділі Книги пророка Єзекіїла говориться про те, що Боже послання, яке проповідується в Божій силі, може змінювати життя. Воно може діяти на нації і змінювати світ. Проповідь, виголошена під помазанням Святого Духа, — це Бо-

жий засіб, який вивільняє Божу силу і творить Його роботу.

Більшість проповідей, які проголошуються сьогодні, — академічні, інтелектуальні та інформативні. Вони красномовні і виголошуються у відповідності до високих вимог ораторського мистецтва, але не мають сили змінювати життя. Якщо проповідь помазана Святим Духом, тоді вогонь падає з небес і в душах зростає благочестя. В такій проповіді пастор не висуває своє, людське, а дає говорити через себе Духові Святому. І тоді Дух Святий докоряє, наставляє, благає, звільняє, зціляє, оживляє і відновлює.

Проповіді, помазані Святим Духом, не можуть бути отримані на академічних лавках. Вони не залежать від того, наскільки ви добре знаєте герменевтику, екзегетику і який пост займаєте. Таких проповідей не можна навчити. Їх можна лише отримати. Отримати, молячись і очікуючи навідання Господа.

37-ий розділ Книги Пророка Єзекіїла відкриває нам 4 принципи проповіді, яка змінює життя людей.

ПІДГОТОВКА ПРОПОВІДНИКА

Проповідник повинен бути наділений силою Святого Духа. У Книзі пророка Єзекіїла (37:1) написано: «Була на мені рука Господа». Нашому служінню кваліфікація присвоюється не у вищих навчальних закладах. Це не диплом, який ми носимо у кишені чи вішаємо на стіні. Кваліфікація визначається за присутністю чи відсутністю на нас руки Божої. Рука Божа – це Його сила, Його міць. Вона оснащує нас для виконання роботи, до якої ми покликані. Ми бачимо, що у 37-му розділі Господь закликає Єзекіїла не вперше. Звертання Господа до Єзекіїла ми знаходимо уже в першому розділі. Єзекіїл був на ріці Ховар, коли до нього було слово Господнє, і рука Господа була на ньому. І ці дві фрази: «Було слово Господнє до мене» і «рука Господня була на мені» повторюються у Книзі пророка Єзекіїла багаторазово. Для Єзекіїла було звично ходити під помазанням Божим і постійно чути голос Божий. Ми також можемо чути голос Бо-

жий і отримувати Божі відкриття, якщо будемо щоденно супроводжувані Святим Духом.

БУДЬ СУПРОВОДЖЕНИЙ СВЯТИМ ДУХОМ

Рука Божа вела Єзекіїла в душі і поставила його посеред поля, всіяного кістками. Якби єдиним бажанням Єзекіїла було отримати місце служителя, сумнівно, чи він би вибрав сухі кістки в якості своїх нових прихожан. Ми повинні бути впевнені, що знаходимося на місці, яке займаємо, не через добру зарплату, а тому, що туди нас поставив Бог. Тоді ми будемо проповідувати з вірою, служити з посвятою, залишатися вірними, навіть якщо навколо нас лише сухі кістки, і очікувати пробудження. Очікувати того часу, коли Господь вдихне в сухі кістки життя.

Єзекіїл був поставлений посеред величезного поля битви, на якому поклали свої голови десятки тисяч людей. Неодноразово сюди прилітали грифи і клювали кістки. Багато разів на кістки лив дощ і відмив їх до чистоти. Кожен день на них світило сонце і відполірувало їх до блиску. У цих костях не було жодних ознак життя. Та все ж Святий Дух привів служити Єзекіїла саме у це місце.

Святий Дух допоможе нам побачити істинний духовний стан людей, яким ми служимо, і зробить наші серця чутливими до їхніх потреб. Якщо ми будемо чутливими в Душі, нам не треба буде заставляти себе бути чутливими чисто по-людськи. Ми не раз чули, що треба проповідувати, будучи чутливими до людських потреб. Але Ізраїль у ті дні не знав, які його істинні потреби. Одні думали, що понад все вони мають потребу у звільненні з Вавилонського полону. Інші – що їхня найбільша потреба – повернення додому, в Єрусалим. Але Єзекіїл знав їхнє справжнє становище і їхні справжні потреби. Невіруючі не знають своїх духовних потреб. Але нам може бути відкрито Духом Святим, що твориться у їхніх серцях. Можна провести в церкві соціологічне опитування і спробувати вияснити духовні теми, які хвилюють церкву. Та чи знає сама церква свої духовні потреби?

Коли Єзекіїл оглядав похмуру картину, він думав про дві речі. По-перше, кістей було багато, тобто потреба була незмірна. По-друге, кістки були дуже сухими, а це означає, що обставини були гнітючими. Інформативна проповідь не змогла би відповісти на потреби мертвих прихожан. Єзекіїл міг би розповісти їм, чому їм необхідно жити за Духом. Він міг би викласти їм сім кроків до духовного життя. Але це їм не допомогло б. Що їм справді було потрібно, це подих Бога.

Надто багато проповідей інформують людей, але не змінюють їхнє життя. І лише Дух Божий може зруйнувати вороже ярмо і змінити людину.

Згадайте той час, коли ви лише починали служити, починали проповідувати. Якщо ви були подібні до більшості з нас, то ви, напевно, плакали перед Богом. Ви говорили: «Господи, я хочу почути Тебе! Господи, дай мені слово!» Перед тим, як ви ставали за кафедру, ви кликали до Бога: «Господи, будь зі мною! Помаж мене!» Але потім, прослуживши декілька років, ви навчилися говорити «відполіровані» проповіді. Ви навчилися створю-

*Святий Дух
допоможе нам
побачити
істинний
духовний стан
людей, яким ми
служимо, і
зробить
наші серця
чутливими до
їхніх потреб.*

вати «кафедральну присутність». І вияснили, що для виголошення хорошої проповіді необов'язково стояти на колінах і кликати в молитві до Бога.

Послухайте запитання, яке задав Бог Своему слугі: «Сину людський! Чи оживуть кості ці?» (вірш 3).

Говорячи «син людський», Господь тим самим підкреслює людську природу Єзекіїла. Якщо б Єзекіїл дивився на кості людськими очима, то він міг би зі стовідсотковою впевненістю сказати, що ці кості ніколи не оживуть. Але Єзекіїл вірив в Бога і тому сказав: «Господи Боже! Ти знаєш це!» (вірш 3).

Проповідник знаходиться між двома світами. Перше повеління Бога було проповідувати костям, друге – пророкувати вітру. Якщо ви хочете побачити змінене життя людей, то ви повинні робити і те, й інше. Пророцтво вітру – це заступницька молитва і відчайдушне прохання до Господа про те, щоб Він просяк Своїм життям людей, яким ми служимо. Є багато людей, які пророкують костям. Але дуже мало тих, які пророкують вітру. Проповідь без молитви неефективна.

Єзекіїл пророкував костям, але в них все одно не було видно подиху життя. Був шум, кості тряслись і зближались одна з іншою, але вони не ставали живими людьми. В наших церквах дуже багато шуму – музика, проповіді, мультимедія. Я не заперечую, що все це потрібне, але ці всі речі не можуть замінити Святого Духа.

Єзекіїл бачив, що всі кості зійшлися разом і склали тіло. Подібно до цього, наші церкви діють як добре відлагоджений механізм. У нас є бачення, місія, цілі. Та чи має значення, наскільки красиве тіло, якщо саме воно мертво?

В тілах не було життя до тих пір, поки Єзекіїл не виголосив пророцтво вітру. І коли він виголосив пророцтво, як звелів Бог, в тіла ввійшов Дух, і вони стали на ноги – дуже, дуже велике полчище. Коли дує Святий Дух, церква отримує життя і стає на ноги, як велика армія. Якщо це було вірно для Єзекіїла – значить, це буде вірно і для нас. Неважливо, у якому стані зараз зна-

ходиться ваша церква, Господь хоче вдихнути в неї життя і вилити на неї Святий Дух. Але для цього ми самі повинні бути обгорнуті силою згори, повинні бути керовані Святим Духом.

Отже, спочатку має йти підготовка самого проповідника, потім – відкриття про тему проповіді. Якщо ми будемо духовно готові, ми почуємо голос Божий. Людям не потрібна ще одна проповідь, їм потрібно чути, що говорить Бог.

«НАПОМИНАЙ ВЧАСНО І НЕВЧАСНО»

Чи могли ожити кості? По-людськи ми можемо сказати – ні. Але Божа сила не пов'язана з людською ницістю. Божа сила не обмежена нашими обставинами. Боже слово живе і діяльне. Ми повинні пророкувати, тобто сміливо говорити Боже слово. Слово, проголошене у помазанні Святого Духа, завжди супроводжується проявом Божої влади.

Згадайте, що сказано про Ісуса в Євангелії: «Бо Він навчав їх, як той, що має владу, а не як книжники і фарисеї» (Мт. 7:29). Чому? Тому що тодішні рабини говорили: «Ну... добре, рабин Гамаліїл сказав...» Вони просто передавали слова рабина Гамаліїла. Це були слова когось, хто сказав, що він чув від Господа.

Перевірте себе: чи не передаєте ви чийсь чужі слова? Будьте впевнені, що те слово, яким ви служите людям, ви отримали від Бога. Ми потребуємо того, щоби Бог говорив через нас з такою силою, щоби ми могли з впевненістю сказати: «Так говорить Господь!»

Коли Павло проголошував Євангелію, його мова не була надто вишуканою чи мудрою. Навпаки, він приходив у немочі, страху і трепеті. Його проповідь полягала не в переконливих словах людської мудрості, а в явленні Духа і сили.

Ми повинні бути вірними в проголошенні Божого Слова. Єзекіїл чув кожний скрип, кожний порух костей, тому що його серце було чутливим. Ми повинні стояти твердо і непохитно, передаючи те слово, яке Бог нам дав. Ми не повинні йти на компроміс, боячись

образити когось, – наприклад сім'ю, яка жертвує найбільшу десятину. Нам потрібно пророкувати так, як повеліває Господь.

БОЖЕ СЛОВО ПРИВОДИТЬ ДО ПРОБУДЖЕННЯ

Боже слово викриває стан людей

У День П'ятидесятниці Петро проповідував у помазанні Святого Духа: «Його, виданого призначеною радою та провидінням Божим, ви, руками беззаконних розп'явши, вбили» (Дії 2:23). Але в кінці його проповіді «...пом'якли вони серцем і казали до Петра та інших апостолів: “Що ж робити нам, мужі-брати?» (Дії 2:37).

Нещодавно до нас у церкву на ранішнє служіння прийшли два колумбійці. Вони щойно прибули до Сполучених Штатів. Колумбійці погано говорили англійською і слухали проповідь через електронні перекладачі. В кінці зібрання вони віддали свої серця Господу. У нас в церкві є також служіння іспанською мовою. Ми проводимо його о 17.30. Вони прийшли і на це служіння і привели з собою трьох друзів. Один з приведених віддав своє серце Богові. Потім вони всі залишились на служіння, яке починається о 18.30, – і ще двоє прийняли Ісуса Христа. В один день п'ять колумбійців прийняли Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем, хоча вони не говорили англійською! Це була докоряюча сила Святого Духа!

Боже Слово освячує

В нашій церкві є жінка. Вона – лідер молитовного служіння. Якщо би ви побачили її у той момент, коли вона вперше прийшла до нас, ви би сказали, що вона гуляла усю ніч з суботи на неділю, а у неділю прийшла до церкви просто задля вигляду. Але Бог почав торкатися її серця і змінювати його. Ці внутрішні зміни відобразились і на її зовнішньому вигляді. Вона змінила свій стиль одягу. Пізніше вона розповідала про себе: «Мене хтось запросив прийти до церкви, і я, навіть не знаючи чому, згодилась. Але перед тим я обійшла усі нічні клуби, а потім прийшла на служіння, про-

сто щоби відстав набридливий знайомий. Але коли Бог почав торкатися мого серця, я вже не могла залишатися колишньою». Прповідь Божого Слова освячує життя.

Боже Слово приносьть звільнення

Я знаю жінку, яка десять років тому захворіла волчанкою. Друзі запрошували її до церкви, але вона казала: «Ні, я – католичка. Я не піду до протестантської церкви». Хвороба настільки швидко прогресувала, що вона все ж прийшла до нас. Господь у той день дав мені слово, що Він зціляє. І Бог зцілив її від волчанки. У перший же місяць вона прийняла спасіння і була хрещена Святим Духом. Сьогодні ця жінка – одна з відданих служителів нашої церкви.

Прповідь Слова Божого, помазана Святим Духом, приводить до пробудження. Вона стає причиною спасіння. Вона зціляє. Вона звільняє. Р. А. Торрей сказав: «П'ятидесятницька проповідь породжує П'ятидесятницю». Слово Боже, яке проповідується у помазанні, змінює життя. І оживляє сухі кості!

*Марія Халіл-Гілленд,
Старший пастор Асамблеї Божої
«Нове життя», штат Флоріда.
Прповідь була виголошена на
конференції, яка проходила
для пасторів п'ятидесятницьких
церков у 2002 році у Спрінгфілді,
штат Міссурі.*

*Прповідь
Слова Божого,
помазана
Святим Духом,
приводить до
пробудження.
Вона стає
причиною
спасіння.
Вона зціляє.
Вона звільняє.*

Чарльз Талмаг Крабтри

з Сперджен

Девитт Талмаг

Чарльз Линдберг

**Що це за ім'я,
якому ми повинні
відповідати?**

Мене звать Чарльз. Є декілька історій про те, як я отримав таке видатне ім'я. Я народився рано-вранці, в домі служителя. І у ту ж мить своєю першою «проповіддю» розбудив свого старшого брата, який набагато старший від мене! Він зіскочив з ліжка і, дізнавшись, що народився хлопчик, почав наполягати, щоб мене назвали «маленький Чарлі». Інше пояснення звучить, що я був названий так, тому що встиг вистрибнути на світ Божий ще до того, як лікар підійшов до мами, щоб допомогти їй розродитися. І тоді здивований лікар сказав: «Ви повинні назвати його на честь Чарльза Ліндберга, тому що він буквально влетів у цей світ».

Моє друге ім'я Талмаг. І воно не раз викликало недобрі відгуки і незрозумілі погляди. «Як воно вам дісталось?» – запитують мене. Мої батьки дали мені це ім'я на честь мого дядька Тала, який в погоні за фортуною нещасливо закінчив своє життя в Клондайку. Через декілька років потому один проповідник, який був прихильником Чарльза Сперджена і Девітта Талмага, дізнався про моє ім'я. Він з благоговійним страхом в голосі сказав моїм батькам: «Ваш син тепер повинен жити у відповідності з іменем, яке ви йому дали!»

Завжди, коли я представляюсь п'ятидесятницьким проповідником, я згадую ці слова: «жити у відповідності з іменем». Я вірю, що жити у відповідності з іменем «п'ятидесятницький проповідник» – це значить йти далі Ліндберга, Талмага чи Сперджена.

БІБЛІЙНІ ВИЗНАЧЕННЯ

Дуже важливо час від часу повертатися до Писання, щоб орієнтувати себе на істину, Божі цінності та небесну перспективу. Це необхідно робити, тому що в наш час істина іноді здається відносною, цінності легко зрушити з місця, і світський погляд є часто єдиним, який мають багато людей.

Ніколи п'ятидесятницький проповідник не повинен дозволяти світові давати йому визначення. Як тільки це стається, він відразу ж починає підлаштовуватись під світ, яким би цей світ не був – світським чи церковним. «Хто боїться людей, той в біду потрапить; хто ж боїться Господа, – буде безпечний» (Пр. 29:25). Коли справа стосується служіння, ми маємо право задавати лише одне питання. І це питання буде не «що думають люди?». Це буде питання: «Що думає Бог?» Питання «Що таке п'ятидесятницький?» або «На кого подібний п'ятидесятницький проповідник, і як він повинен себе вести?» – неповні. Правильним запитанням буде: «Хто такий п'ятидесятницький проповідник, і чи діє він так, як Бог того бажає?» За великим рахунком тільки Божа думка грає роль.

Ми повинні визначати духовну істину на основі Біблії, інакше ми будемо інтерпретувати її у відповідності з людським розумінням. П'ятидесятнику не обов'язково довго вислуховувати невіруючих людей. Він може швидко зрозуміти, що вони нездатні вловлювати духовну істину. Навіть якщо людина має ступінь доктора наук, і IQ у нього не нижче 180, не маючи народження згори і відкриття Святого Духа, вона не може правильно судити про духовні істини. «Тілесна людина не приймає того, що є від Духа Божого; безумство воно йому, і не

може зрозуміти, бо це духовно треба розважувати» (1 Кор. 2:14). Нехай жоден п'ятидесятницький проповідник ніколи не буде піддаватися впливу світу і ніколи не похитнеться під дією навіть найкращих його умів. Тому що вони – душевні, а не духовні.

Давайте дамо біблійне визначення поняття «проповідник». Проповідник – це той, хто проголошує біблійну істину, у тому числі Євангелію. Рукопокладений проповідник – це людина, яка відділена і призначена вищою владою проголошувати Боже Слово. Це справді чудесне призначення і відповідальність.

Коли ми ставимо слова «п'ятидесятницький» і «проповідник» поряд, то ми маємо справу із званням, яке має величезне значення у Царстві Божому. Але у той же час мало слів, які в церковному світі піддаються настільки критичному розбору і викликають більшу полеміку і сум'яття, ніж ці. І необхідно пояснити чому.

П'ятидесятниця за своєю природою може бути виражена лише у надприродних термінах. Це – обіцяний дар від Господа. Спочатку він був засвідчений мовами, які не можуть бути співставлені з іншими, потім духовною силою і незвичайними здібностями. І врешті, духовним характером, який виявляється в чудесних дарах. Це явище має неземне походження, тому не дивно, що люди дають йому різні визначення.

П'ятидесятницькі прояви демонструються через недосконалих людей. При цьому між природною людиною і Духом Святим утворюється напруга, протиріччя. Існує спокуса судити про явище П'ятидесятниці за його проявами через недосконалу людину. Але судити про неї слід за Божими обітницями. Не завжди можна пояснити зв'язок між емпіричним проявом і логікою.

Люди ніколи не зрозуміють П'ятидесятницю. І це не наше завдання – розуміти логіку Божих дій. Наша відповідальність – вірити у Слово Боже і покорятися Його вказівкам. Якщо п'ятидесятницька Церква коли-небудь

дійде до такого стану, що перестане проголошувати надприродне тільки тому, що не розуміє його логіки, вона перестане бути п'ятидесятницькою Церквою.

І сьогодні ми це вже можемо зустріти. Наприклад, став замовчуватися такий надприродний дар, як Божественне зцілення. Боляче дивитися, як багато служителів перестали проповідувати на цю тему, тому що вони не можуть зрозуміти, як одні зцілюються, а інші – ні. Молилися ж вони за всіх з однаковою вірою і проголошували одну і ту ж істину! Деякі не побачили очікуваного результату і прийшли в замішання. Але п'ятидесятницькі проповідники не повинні нести відповідальність за те, чи стаються чуда, чи ні. Вони повинні нести відповідальність за проголошення Слів Того, Хто звершує чудеса. В Євангелії від Марка (16:17) написано: «А тих, що увірують, такі ознаки будуть супроводжувати: Іменем Моїм будуть виганяти демонів, говоритимуть новими мовами». П'ятидесятниця – це надприродний прояв, який функціонує цілком під керівництвом Бога, а не в області людського розуміння.

Я принципово проти того, щоб поняттю «п'ятидесятницький» давали визначення. Визначення накладає відпечаток на цінність того, що відбувається, і на втілення його в життя. Якщо ми розцінюємо фразу «п'ятидесятницький проповідник» у відповідності з Біблією, то наше очікування виростає до надприродного рівня. Якщо ми даємо людське визначення п'ятидесятницькому проповіднику, то наші очікування знижуються до рівня людського досвіду.

Всілякі взаємини залежать від очікувань. Чесні, щирі люди будуть поступати і діяти у відповідності з тим, чого від них очікують. Наприклад, якщо пастор призначає молодіжного пастора, він повинен чітко пояснити, чого він очікує від нього. У протилежному випадку молодіжний пастор буде поступати у відповідності з тим, чого він навчився в інших. Я бачив багато людей, які

були в церкві на оплаті і працювали дуже багато та наполегливо, але все одно не догоджали старшому пастору просто через те, що мали інше бачення і діяли у відповідності зі своїм визначенням тієї роботи, яку вони виконували. Очікування, визначення і відповідальність п'ятидесятницького проповідника повинні базуватися на біблійній парадигмі. Лише тоді проповідник і слухач будуть діяти у відповідності з Божими очікуваннями. І повірте мені, очікування Бога – великі.

Визначення «п'ятидесятник» тісно пов'язане з Днем П'ятидесятниці. П'ятидесятниця була виконанням Божої обітниці наділити кожного віруючого небесною силою. Це сила згори. Ісус наказав учням не йти відразу ж на служіння, але чекати, коли вони одягнуться цією силою.

У День П'ятидесятниці Бог показав, як відбувається хрещення Святим Духом. У Своїй мудрості Він вибрав найбільш неконтрольований орган тіла – язик, щоб показати, що людина сповнена Святим Духом, і що він під Його контролем. Тому не можна сказати, що людина, яка ніколи не говорила іншими мовами, – п'ятидесятник.

Проблема багатьох п'ятидесятників (включаючи п'ятидесятницьких проповідників) полягає у тому, що вони отримують хрещення Святим Духом і на цьому зупиняються. У той час, як учні Ісуса «постійно перебували» (Дії 2:42).

П'ятидесятники мають підмочену репутацію тільки тому, що багато людей, які отримали хрещення Святим Духом, відносились до нього як до кінцевого результату, а не як до початку нового служіння і нового життя. І тому результати дуже засмучують. Нема надприродних проявів, нема змінених характеристик. Подібно до галатів, вони почали в Дусі, а намагалися продовжувати по плоті (Гал. 3:3). Істинні п'ятидесятницькі проповідники отримують хрещення Святим Духом, і потім продовжують жити у Його повноті.

Бути п'ятидесятницьким проповідником – це наслідувати життя і служіння апостолів Нового Завіту. Ми можемо вивчати їхні слова, діла і звички. З їхнього життя ми можемо дізнатися, що «п'ятидесятник» – це велике ім'я, у відповідності з яким треба жити.

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКИЙ ПРОПОВІДНИК ДИСЦИПЛІНУЄ СВОЄ ДУХОВНЕ ЖИТТЯ

Будь-яка людина, яка вивчає життя новозавітної Церкви, буде глибоко вражена поведінкою апостолів і духовністю їхніх характеристик. Подібно до них у той час жили і багато віруючих. П'ятидесятницькі проповідники повинні бути наповнені Святим Духом. Керівництво Духа Святого і зберігання Ісуса у серці повинно бути щоденним. Невірно, коли п'ятидесятницький служитель звершує надприродні прояви, але не живе життям, подібним до Христового. Ми судимо про людину не за дарами, а за плодами.

Коли Святий Дух прийшов в усій повноті, то почали змінюватися характери учнів. І першим був Петро. До отримання дару Святого Духа він був цілком рабом свого характеру і плотської поведінки. Його не змінили навіть три з поло-

виною роки слідування за Ісусом. Але після хрещення Святим Духом він став іншим. Лише тоді Ісус зміг жити у ньому і через нього. Лише після цього Петро став справжньою скалою і п'ятидесятницьким лідером.

Ролі Святого Духа у зміні характеру і способу життя віруючого надається занадто мало уваги. Плід Святого Духа – це характер Христа, який знаходиться у віруючому. Віруючий повинен бути постійним місцем перебування Духа. Саме через плоди Святого Духа проявляється повнота сили.

П'ятидесятницький проповідник повинен у більшій мірі оцінюватися за характером і духовністю, ніж за здатністю проповідувати і творити чудеса. Обов'язок п'ятидесятницького проповідника – свідкувати про Христа ділами, а потім вже словами. Невипадково коріння Асамблей Божих та інших американських п'ятидесятницьких церков беруть початок від Руху святості. Духовні люди завжди роблять упор на святість, чистоту життя і освячення. Ті, хто шукає святості без Святого Духа або намагається виконувати закон по плоті, зазвичай закінчують в законництві або починають жити тілесним життям, шукаючи собі різноманітні оправдання.

П'ятидесятницький проповідник веде освячений, повний святості спосіб життя, тому що він обновлює свою внутрішню людину за допомогою посвяти, яка включає молитву в Дусі і молитву з розумінням.

П'ятидесятників також докоряли за прояви любові і радості, які супроводжують сповнене Духом життя. Але давайте поглянемо на життя віруючих Нового Завіту, ми побачимо, що там також були присутніми прояви радості. Учні були сповнені радісною, а не «нешасною» святістю. Не зважаючи на непереборні бар'єри і численні страждання, радість у Господі і любов до інших були визначальними рисами сповнених Духом святих.

Коли я навчаю студентів, які готуються стати служителями, я роблю упор на те, що їм необхідно уміти спілкуватися з людьми. Робота служителя пов'язана з людьми. Проповідь і вчення – це засіб змінювати людей, але в жодному випадку не кінцева ціль. Дехто любить натовп, але не любить людей. І тоді результат, який ми бажаємо отримати від проповіді, може бути перекреслений нашою плотською натурою або егоїстичним духом.

Наведу один приклад. Один з моїх знайомих запросив до своєї церкви добре відомого проповідника. У суботу ввечері цей пастор повів свого гостя у п'ятизірковий ресторан. Пастор був дуже схвилюваний цим приїздом і вважав за честь, що такий відомий проповідник гостює у нього. Коли офіціант приніс тацю з їдою, гість почав негативно висловлюватися про якість приготованої їжі. Потім він відіслав тарілку назад і гучним голосом вимагав замінити її. Бідна офіціантка була принижена. Коли вона відійшла від столу, пастор нахилився до гостя і тихо сказав: «Коли вона повернеться, я хочу, щоб ви свідкували їй про Ісуса і запросили її завтра до церкви на ваше служіння».

Проповідник з соромом опустив голову: «Я не можу. Мені нема чого їй сказати». «Якщо я говорю мовами людськими чи ангельськими» (1Кор. 13:1). П'ятидесятницький служитель лише тоді може доказати, що він духовний, коли він любить «важких

людей», зберігає спокій у шокуючих обставинах, має мир у тяжкі часи і радість в печалі.

СПРАВЖНІЙ П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКИЙ ПАСТОР ЗБУДУЄ СИЛЬНУ П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКУ ЦЕРКВУ

Книга Дій апостолів і послання Павла дуже зрозуміло показують фундаментальні складові п'ятидесятницької Церкви.

Ми повинні пам'ятати, що Бог – незмінний, і людська природа за великим рахунком все та ж сама. Взаємини між Богом і людиною носять не культурний, а духовний, не тимчасовий, а вічний характер. Церква Ісуса Христа не повинна бути жертвою мінливого часу і рабом людських забаганок.

Надто багато п'ятидесятницьких проповідників спокушуються залишити приклад біблійної П'ятидесятниці, тому що їх тривожать екстремальні випадки, які мали місце в минулому. Вони роблять те, що робили всі не-п'ятидесятники впродовж багатьох років, – вказують на помилки, замість того, щоб вивчати біблійні приклади і їхнє застосування у житті.

Все менше наголос робиться на переживаннях П'ятидесятниці і демонстрації Святого Духа. Цей занепад почався з того, що пастори перестали брати на себе відповідальність. Вони перестали наставляти тих, хто невірно використовував мови і їхнє тлумачення. Вони виправдовували себе тим, що грішники не розуміють П'ятидесятниці, не розуміють ефективності мов в досягненні невіруючих і настанові Тіла Христового.

Якщо пастор не дозволяє дарам Святого Духа діяти у церкві, він краде у неї надприродні дари, даровані їй Богом. Більше того, я ніколи не зустрічав пасторів, які не бажали б публічного прояву дарів Святого Духа, підводячи церкву до спраги проявів дарів (1Кор. 12:31).

До п'ятидесятницького служіння була призвана велика кількість людей. Число їх з кожним роком зростає. Але вони повинні пам'ятати про свій обов'язок – відповідати цьому імені і вести

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКИЙ ПРОПОВІДНИК

Якщо проповідник відповідає нижченаведеним характеристикам, то він – сповнений Святим Духом п'ятидесятник.

Має характер, сповнений Святим Духом

П'ятидесятницький проповідник турбується про те, щоб у нього був характер, сповнений Святим Духом. Якщо нема плодів Святого Духа, то усі п'ятидесятницькі характеристики автоматично анулюються і дари Святого Духа дискримінуються.

Має розум, сповнений Святим Духом

П'ятидесятницький проповідник має розум, сповнений Святим Духом. Ця характеристика часто нехтується, особливо у сферах підготовки проповіді і служіння звільнення.

Якщо розум сповнений Святим Духом, то людина буде прагнути стати подібною на Христа. Дух буде нагадувати проповіднику, що він повинен бути слугою для спадку Христового, а не паном. Пихаті, горді служителі – загроза для отари. Вони забувають, що поставлені Ісусом турбуватися про отару, а не командувати нею. Істинний пастух віддасть своє життя за овець. Він знає, якою повинна бути його роль з Божої точки зору.

Має спілкування з Богом

П'ятидесятницький проповідник насолоджується спілкуванням з Богом, яке відбувається в Дусі. Дар говоріння на інших мовах повинен бути одним з найбільш високо цінованих небесних ресурсів. У ньому потрібно вправлятися кожен день. Якщо це істинно для віруючого, то це повинно бути вдвічі більш істинним для проповідника. Потреба у близьких взаєминах з Богом очевидна.

Керується Духом Святим

Дух Святий дає Своє керівництво п'ятидесятницькому віруючому. Обітниця, що Дух Святий наставить нас на всяку істину, не обмежується одним чи двома напрямками. Якщо людина знаходиться під повним контролем Святого Духа, то Він вказує їй напрям у всіх обставинах.

Очікує знамень і чудес

П'ятидесятницький проповідник повинен розуміти, що знамена і чудеса – натуральна частина його служіння. Ними повинно бути просякнуте усе його служіння. Новий Завіт з першої до останньої сторінки повний розповідей про чудеса. Якщо проповідник вважає себе п'ятидесятником, то його служіння повинно проголошувати, що Ісус творить чудеса. Якщо він вірить, що Ісус – живий, то він повинен вірити, що дні чудес не закінчились.

Чарльз Талмаг Крабтрі, заступник генерального суперінтендента Асамблей Божих, Спрінгфілд, штат Міссурі.
Адаптовано з книги «П'ятидесятницький проповідник».

*Я вірю,
що жити
у відповідності
з іменем
«п'ятидесят-
ницький
проповідник» –
це значить
йти далі
Ліндберга,
Талмага чи
Сперджена.*

церкву до даного зразка.

У самій назві «п'ятидесятницький» є виклик – жити у відповідності з іменем. Нема більш важливої справи, ніж якщо людина покликана бути п'ятидесятницьким проповідником чи пастором.

Що значить сьогодні бути п'ятидесятником? На що повинна бути подібна п'ятидесятницька церква? Якими повинні бути характеристики п'ятидесятницького проповідника? І що більш важливо, чому ми повинні хотіти бути п'ятидесятниками? Чому пастори повинні бажати збудувати п'ятидесятницьку Церкву? Відповіді на ці запитання можна знайти у Писанні.

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКИЙ ПРОПОВІДНИК

- Не буде намагатися служити до тих пір, поки не отримає силу згори – хрещення Святим Духом з говорінням на інших мовах (Дії 1 і 2);

- Буде проповідувати і проголошувати хрещення Святим Духом, щоб вірно свідчити про Ісуса (Дії 2);

- Робить все можливе, щоб ново-навернені отримували хрещення, знали правильні доктрини, мали спілкування один з одним, приймали участь у причасті, молитовних зібраннях і були навчені служити один одному (Дії 2:41-47);

- Дозволить Богові використовувати себе для явлення могутніх чудес (Дії 3), ціль яких – проповідь Ісуса як Спасителя і Господа;

- Сміливо протистоїть тим, хто хоче «звичайну церкву» (Дії 4);

- Рішуче протистоїть гріху в церкві (Дії 5);

- Проголошує П'ятидесятницю людям, не хрещеним Святим Духом (Дії 11);

- Запалює віру і не дозволяє, щоб законництво закрило дорогу Божій благодаті (Дії 15);

- Готує інших до п'ятидесятницького служіння на своєму особистому прикладі (1-е і 2-е Тим.);

- Проповідує і любить благочестивий спосіб життя (Тит. 1:7-11).

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКА ЦЕРКВА

- Повинна вірити і очікувати від Бога, що кожен її член отримає хрещення Свя-

тим Духом зі знаменням говоріння іншими мовами (Дії 2);

- Служить іншим і є щедрою у служінні фінансами (Дії 2:45);

- Цілеспрямовано свідкує людям про Ісуса; підтримує місіонерів, які служать як всередині країни, так і за її межами (Дії 15:25; 1Кор. 16:1-3);

- Має і практикує духовні дари, які служать до єднання. Творить чудеса, які свідчать про силу Бога (1Кор. 12);

- Визнає всі дари служіння і дари Святого Духа (1Кор. 12:28-31);

- Примножується в кількості і насаджує інші церкви (Дії 6; 16:5);

- Відома як така, що прославляє Бога (Дії 2:47), прославляє Бога піснями і мовами (1Кор. 14:15).

Саме зараз – більш ніж коли-небудь – час бути істинними п'ятидесятниками у вірі і дії. Культура може змінюватися. Світ може ніколи не прийняти вістку П'ятидесятниці. Але мільйони загублених душ, проклятих дияволом, заплутаних релігійністю, розчарованих в матеріалізмі, очікують істинної Євангелії. І ця Євангелія повинна бути проголошена п'ятидесятницькими проповідниками у силі Святого Духа зі знаменнями і чудесами. Проповідниками, які живуть у відповідності зі своїм ім'ям.

*Чарльз Талмаг Крабтрі,
Заступник генерального
суперінтендента Асамблей
Божих, Спрінгфілд,
штат Міссурі.*

ІНТЕРВ'Ю З ІВАНОМ САТЬЯВРАТА

Що значить у вашому розумінні бути п'ятидесятницьким пастором?

Сатьяврата:

П'ятидесятницький пастор

- має близькі стосунки з Господом. Він знає Бога. Його служіння базується на зустрічі з Богом через Духа Святого;

- чув заклик Господа і тільки тому почав своє служіння;

- має покликання до конкретного служіння. Він має покликання до спасіння конкретної місцевості або конкретного народу.

1. Господь покликав його до спасіння певної місцевості через видіння або через побудження Святого Духа.

2. Господь покликав його до спасіння певного народу, дуже часто – людей іншої культури, які ніколи не чули про Євангелію або чули про неї з недостовірних джерел;

- повинен кожен день ходити з Богом. Люди приходять до нього, тому що він – людина Божа. П'ятидесятницький пастор може говорити від імені Бога до тих, хто потребує Його Слова. Він може говорити Божі Слова з кафедри, під час душеопікунської розмови, при особистій зустрічі. Він може передавати людині Божу волю і Боже Слово для кожної конкретної ситуації;

- повинен усвідомлювати свою відповідальність у тому, щоб підвести церкву до ясного розуміння сильної Божої присутності через знамення Царства. Повинні бути видимі духовні прояви – як дарів Духа Святого, так і Його плодів. Любов, єднання і поклоніння Богові повинні створювати атмосферу, у якій Божа присутність буде настільки видима, що церква не може не свідчити невірнотим. Це виклик для кожного пастора – привести людей до особистої зустрічі з Богом через духовні прояви знамень Царства серед Божих людей.

Іван Сатьяврата, доктор філософії, президент Південно-Азіатського біблійного коледжу, Бангалор, Індія, голова Азіатської теологічної асоціації. Докторську ступінь отримав в Англії, в Оксфордському центрі місіології.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?

Ви можете знайти журнал «Духовні джерела» в режимі он-лайн на семи мовах. Відвідайте сторінку «ДУХОВНИХ ДЖЕРЕЛ» в Інтернеті і натисніть мишкою на потрібному вам прапорі. У вас з'явиться вибір з семи мов, якими публікується журнал: **французька, російська, румунська, угорська, хорватська, німецька і українська**. Ви зможете або читати статті журналів в режимі он-лайн, або завантажити файли для зручності використання пізніше. Уся інформація знаходиться на сайті: <http://www.enrichmentjournal.ag.org>.

Ви також можете задати нам будь-яку питання або відправити запит щодо додаткової інформації за адресою: EnrichmentJournal@LifePublishers.org.

Льюіс

Лінделл

Інтерв'ю з Джоном Лінделлом і Крісом Льюісом Частина перша

Роз'яснююча проповідь і слухачі часів постмодернізму

Дуг Осс

Примітка редактора. Дуг Осс, доктор філософії, директор Центру експозиційної проповіді при Теологічній семінарії Асамблей Божих, приймає участь у створенні нового розділу, присвяченого проблемам сучасної проповіді. Цей розділ називається «Справжня проповідь». Перш ніж ми перейдемо до його першого випуску, де представлено інтерв'ю з Джоном Лінделлом і Крісом Льюісом, ми хотіли б попросити Дуга Осса відповісти на такі запитання, як «Звідки взялася ідея створення подібного розділу?» і «Чому цей розділ варто читати?»

ОТЖЕ, ЩО МОЖЕ БУТИ СКАЗАНО ПРО ПРОПОВІДЬ З ТОГО, ЩО ЩЕ НЕ БУЛО СКАЗАНО?

Багато з того, що було написано про проповідь, повторює теми, які традиційно обговорюються, і не приносить свіжості. Надто монотонно, чи не так? Якби ми йшли таким самим шляхом, то у вас з'явилося би бажання перескочити очима відразу на кінець статті або зовсім пропустити її, чи не так?

Тому в першому випуску цілком резонно для читачів задавати такі питання, як «Звідки взялася ідея створення подібного розділу?» і «Чому цей розділ варто читати?». І це цілком законні питання.

По-перше, цей розділ буде підтримувати зв'язок з читачем. Якщо ви знайдете якісь теми чи області, які варто обговорити, і ви знаєте англійську мову, будь-ласка, пишіть нам на адресу: <http://www.enrichmentjournal.ag.org>. Ми не можемо обіцяти, що буде розглянута кожна ваша пропозиція, але деякі з ідей, можливо, будуть цікавими для обговорення. Крім того, у цих дискусіях ми не будемо притримуватися формального

стилю (але це, розуміється, не буде означати відсутності змісту чи відсутності потрібних і значимих тем).

По-друге, цей розділ буде суміщати методологічне обговорення, з однієї сторони, і філософський аналіз сучасних проблем – з іншої. Зростаюча і ефективна Церква сучасного покоління дуже відрізняється від Церков попереднього покоління. Відрізняється настільки сильно, що Джордж Барна навіть назвав цю зміну революцією. І справа не лише в тому, що сучасному поколінню краще проповідувати без галстуків та піджаків і змінювати стиль спілкування. Це було би надто поверхнево. Революція у церковній культурі може вимагати перегляду самої концепції проповідування. Якщо наша ціль – максимізувати вплив проповіді, то, можливо, треба починати розглядати проповідь з точки зору сучасного слухача.

По-третє, проповідь все більше інтегрується в рамки функціонування місцевої церкви. Таким чином, у цьому розділі будуть обговорюватися різноманітні способи інтегрування проповіді в моделі служіння і церкви.

Врешті, цей розділ буде пропагувати ті види проповідей, які будуть найкращим чином знаходити зв'язок з новим поколінням. І ми віримо, що це роз'яснююча проповідь (але ми не шукаємо стереотипів, як думає дехто). Сучасне покоління повинно знати, що говорить Біблія (не важливо, чи християни вони, чи ні; згідні вони з Біблією, чи ні). Сучасний слухач відкидає маніпуляції, примітивні твердження і спроби розумового контролю. Але ці ж люди можуть серйозно роздумувати про біблійну істину, і вони цінять проповідника, який веде їх цим шляхом, не нав'язуючи їм свої висновки.

Перші два випуски розділу присвячені саме цим темам. У них є інтерв'ю з пасторами Джоном Лінделлом і Крісом Льюїсом. Джон – старший пастор мегацеркви «Джеймс Рівер Ассамблі» в м. Озарк, штат Міссурі, а Кріс – його замісник. Джон і його команда горять бажанням розповісти

кожному проповіднику про переваги роз'яснюючої проповіді.

ІНТЕРВ'Ю

ЩО ВАС БІЛЬШ ЗА ВСЕ НАСТОРОЖУЄ У СУЧАСНИХ ПРОПОВІДЯХ, ЯКІ ВИГОЛОШУЮТЬСЯ ЗА КАФЕДРАМИ?

Лінделл: Мою основну стурбованість викликає те, що сучасні проповідники відійшли від Слова Божого і просто використовують Біблію як відправну точку для розмов про філософію, сучасні тенденції суспільства чи поп-культуру. Деякі служителі думають, що кожна проповідь повинна бути зв'язана з областю щоденних людських потреб. Вони не розуміють, що Слово Боже через помазання Святого Духа буде торкатися людських сердець і життів так, як це їм найбільше підходить.

Льюїс: А мене більш за все турбує те, що служителі переживають про відсутність зв'язку проповіді з сучасною культурою. В результаті люди починають думати, що Боже Слово не-сучасне. А це в корені невірно. Один з моїх професорів сказав: «Нам потрібно відповідати і Біблії, і сучасності. Якщо ми проповідуємо без використання Біблії, то ми лише відповідаємо на людські запити». Багато пасторів відмовляються проповідувати експозиційну проповідь за кафедрою. Але коли ми не проповідуємо роз'яснюючу проповідь, ми котимось вниз по нахилу.

ЯКУ РОЛЬ КАФЕДРА ВІДІГРАЄ У ЛІДЕРСТВІ?

Лінделл: Не існує більш ефективного і сильного засобу керівництва людьми. Голос з кафедри – те, що говорить за кафедрою, – не лише направляє церковну програму. Він також визначає ставлення людей у церкві до усіх церковних питань. Він впливає на відношення людей до світу і на вплив прихожан на світ.

Льюїс: Кафедра – це ключ до церковного керівництва, це місце видіння і духовної зрілості. Кафедра – це те місце, звідки ми говоримо: «Ми ведемо вас цим шляхом, ідіть за нами». Я думаю, що кафедра – наймогутніше місце керівництва

Не існує більш ефективного і сильного засобу керівництва людьми.

Лінделл

як на рівні окремої церкви, так і на національному рівні в рамках деномінації.

ЧОМУ З'ЯВИЛАСЯ ТЕНДЕНЦІЯ РОБИТИ НЕДІЛЬНІ СЛУЖІННЯ БІЛЬШ НЕПРИМІТНИМИ І ЗНАЧНО ВІДХОДИТИ ВІД РОЗ'ЯСНЮЮЧОЇ ПРОПОВІДІ?

Лінделл: Необхідно відзначити один фактор. Наше суспільство у значній мірі почало орієнтуватися на видовищність, або, по-іншому кажучи, на візуальне сприйняття. Суспільство перейшло від когнітивного сприйняття до дії. Ми в більшій мірі орієтуємось на відчуття і звуки. Якщо взяти до уваги всі ці фактори, то ми побачимо загрозу, яка нависла над проповіддю.

Дуже важко йти в ногу з соціальними тенденціями, змагатися з ними. Люди думають, що якщо щось відбувається в суспільстві, то про це конче потрібно говорити з кафедри, хоча б для того, щоб привернути увагу людей. Багато не мають впевненості у Божому Слові і розуміння того, що воно володіє силою змінювати життя людей. Як тільки ми починаємо думати, що філософія може змінювати людське життя, і перестаємо розуміти силу Божого Слова, ми губимо істину. Ці переміни – результати тих змін, які відбуваються у суспільстві. Вони применшують силу, значимість і самодостатність Божого Слова.

Льюїс: Я хотів би додати, що в нашому суспільстві розрекламовані деякі психологічні принципи, у відповідності з якими людям не потрібна Біблія. Це стається, коли люди починають вірити, що Біблія не відповідає на їхні конкретні запити. В результаті ми відходимо від Біблії все далі і далі. У такому випадку, як би ми не подавали проповідь людям – як виставу чи як проповідь – відповідь на людські потреби, – вони все одно відчують, що проповідь – справа минула. Проповідь сприймається як застарілий спосіб спілкування з людьми. Багато думають, що проповідь повинна мати більш розмовну манеру, що між проповідником та аудиторією повинен встановлюватися взаємо-

зв'язок. Але коли проповідь стає більш орієнтованою на глядача і менше – на Біблію, вона губить свою силу. Якщо проповідь не укореняється глибоко у Слові Божому, якщо вона не черпає звідти, то люди починають сумніватися, що вона зможе відповісти на питання, які у них виникають. І тоді вони намагаються вирішити свої проблеми з допомогою психології.

ЯКІ Ж СИЛЬНІ МОМЕНТИ ЕКСПОЗИЦІЙНОЇ СТОРОНИ, ЯКЩО ГОВОРИТИ ПРО ЇЇ ВПЛИВ НА СЛУХАЧІВ ЕПОХИ ПОСТМОДЕРНІЗМУ?

Льюїс: Було б помилково стверджувати, що сучасні слухачі не хочуть істини. Вони можуть фільтрувати її і говорити: «Ця істина не для мене». Якщо б ми проповідували за Сократом чи за сучасними книгами, то нам було б про що хвилюватися. Але ми проповідуємо Слово Боже, яке живе і гостріше меча обосічного, яке проникає до поділу тіла і костей. Коли ми проповідуємо Слово Боже – ми проповідуємо істину. Люди можуть говорити: «Це наша прерогатива – вирішувати, що істина, а що ні». Добре. Але тоді вони протистоять істині Писання. Врешті-решт вони ж не кажуть: «Ми не бажаємо, щоб ви говорили нам правду». Я думаю, що вони кажуть: «Говоріть нам правду». І якщо вони чують роз'яснюючу проповідь, їхня впевненість базується не на тому, що сказав пастор. Їхня впевненість базується на істині, знайденій у Слові Божому. І ця істина змінює людей.

Лінделл: Сьогодні, якщо люди приходять до церкви і відкривають Біблію, то вони самі хочуть знати, що говорить Біблія. Вони самі можуть рішати, чи це важливо для них. Так працює постмодерністське мислення. Люди самі визначають, чи діяльна Біблія у їхньому житті, чи необхідна вона їм. Але якщо вони вже приходять до церкви, то хочуть знати, що говорить Біблія. Я вважаю, що постмодернізм розглядає явище в цілому. Ось в цьому і сила роз'яснюючої проповіді. І знову я хочу відмітити, що, якщо проповідь виголошується під помазанням Святого Духа, вона має силу, яку

Якщо проповідь не укореняється глибоко у Слові Божому, якщо вона не черпає звідти, то люди починають сумніватися, що вона зможе відповісти на питання, які у них виникають.

Льюїс

відчуває не лише проповідник, а й слухач. Це так чудово – слухати проповідь, яка керована Святим Духом.

ЯКЩО ГОВОРИТИ ПРО ПОКОЛІННЯ СУЧАСНИХ СЛУХАЧІВ, ЧИ Є У ВАС ЯКІСЬ ПРОПОЗИЦІЯ ЩОДО ЗБІЛЬШЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ РОЗ'ЯСНЮЮЧИХ МЕТОДІВ ПРОПОВІДІ?

Льюїс: Кожен з проповідуючих у «Джеймс Рівер Ессемблі» володіє своїм унікальним стилем проповідання. Я не проповідую як Джон, Джон не проповідує як Скотт Гіббонс чи будь-хто інший з нашої команди проповідників. Якщо ми всі будемо намагатися бути одноманітними в проповіді, це буде ненатурально. Одне, у чому повинна бути єдність за кафедрою, – проповідник повинен визнавати різноманітність людей, яким проповідує. Наявність різноманітності серед слухачів вимагає, щоби проповідник використовував різноманітність стилів і підходів. Ніхто не повинен думати: «Ви всі за кафедрою ведете себе однаково і говорите одне і те ж, і до того ж однаковим голосом. Ви навіть одягнуті в одне і те ж». Ми всі маємо унікальні характеристики і стилі служіння.

Якщо говорити про успішну комунікацію з слухачами, то проповідник повинен руйнувати штучно створені бар'єри. Іноді навіть грає роль те, як ви одягаєтесь. Я не говорю про те, чи потрібно носити галстук, чи ні. Я маю на увазі, що повинні враховуватися запити аудиторії. Проповідник повинен бути одягнений у відповідності з традиціями тієї культурної групи, якій він проповідує. Запитайте себе: якщо я, проповідуючи їм, буду одягнений в тройку, чи почують вони мене – чи будуть лише вдавати, що слухають? Якщо проповідник буде проповідувати в афроамериканській церкві, дуже важливо, як він одягається. В центрі Чикаго також дуже важливо, як одягнений проповідник, незалежно від того, хто він – афроамериканець, білий чи іспаномовний. Одяг – це бар'єр, який може бути легко усунений.

Говард Хендрікс сказав: «Не складно бути біблійним, якщо ви не турбуєтесь

про те, щоб бути сучасним. І не складно бути сучасним, якщо ви не турбуєтесь про те, щоб бути біблійним. Складне завдання полягає у тому, щоб бути і біблійним, і сучасним. Якщо ви вибираєте лише одне, ви відмовляєтесь від зв'язку з аудиторією. Якщо ви відмовилися від біблійного як від зайвого вантажу, ви говорите не про те, про що повинні говорити».

Лінделл: Людська природа не змінилася з тих пір, як була написана Біблія. Люди залишились людьми. Це важливо пам'ятати, тому що це один з доказів, що Біблія – сучасна. Юне покоління має потребу в достовірності. Вони хочуть, щоб людина, яка стоїть за кафедрою, була непідробленою. Якщо у вас є почуття гумору – у вас є сила. Але що юне покоління хоче бачити більш за все, то це проповідника, який добре підготовлений і знає, про що говорить. Вони хочуть знати, що він – реальний, природний, цілісний чоловік. Вони не бажають слухати проповідника, який говорить щось незрозуміле про життя і робить вигляд, що він сам у це вірить. Він навчає їх робити те, чого сам не робить і у що сам не вірить, і жити так, як сам не живе.

РОЗКАЖІТЬ, ЯК ВИ ГОТУЄТЕСЬ ДО ПРОПОВІДІ?

Льюїс: Коли я готуюся до проповіді, я читаю біблійний текст у двох або трьох різних перекладах, в залежності від того, скільки часу в мене є. Якщо уривок не надто великий, я вивчаю його мовою оригіналу і перекладаю сам. Для кожної проповіді я складаю план. Я також багато молюся. Про це, звичайно, можна було би і не згадувати. Але я думаю, що дуже важливо молитися. Я можу мати добре побудовану проповідь, у ній все може бути добре зроблено, моя промова може бути прекрасною, але Бога серед цього всього може і не бути. І тоді все приготовлене мною буде зведене до нуля.

ОПИШІТЬ ТІ МОМЕНТИ У ВАШИХ ПРОПОВІДЯХ, КОЛИ ПРОПОВІДЬ СТАВАЛА ПРОРОЧОЮ.

Лінделл: Найвища точка проповіді досягається тоді, коли ви покидаєте

*Часом,
коли я
готую проповідь,
я відчуваю,
що Дух Святий
рухає мною,
і вірю, що ця
проповідь буде
використана
Ним на служінні,
і це буде чудово.
Хоча зазвичай
це буває
сюрпризом.*

Лінделл

Як тільки ми починаємо думати, що філософія може змінювати людське життя, і перестаємо розуміти силу Божого Слова, ми губимо істину.

Линделл

себе. У розумінні, коли ви залишаєте свої замітки і вже починаєте говорити не своїм інтелектом, але дозволяєте Господу говорити через вас. Ця висота досягається у той момент, коли вами починає керувати Святий Дух. Я вірю, що в церкві дар пророцтва найбільш яскраво розкриває себе в проповіді, за кафедрою, а не коли хтось встає зі своєї лавки і говорить: «Так говорить Господь». Дар пророцтва дуже сильно діє, коли проповідник тиждень за тижнем стоїть за кафедрою і проголошує відкриття від Бога. І в таких проповідях появляється момент або декілька моментів, коли стається спалах натхнення і Святий Дух сходить на проповідника і веде його разом із слухачами так, як проповідник не зміг би піти зі своїми людськими здібностями. Ось це і є найвищою точкою проповіді.

Проповідник не повинен намагатися штучно створювати такі моменти. Бо це спалахи раптового, але у той же час натурального прояву Святого Духа. Свідомість проповідника протиставляється свободі у Святому Дусі. Якщо проповідник проповідує усім своїм серцем і всією душею, це веде до покиннення самого себе і дає Богові можливість використовувати проповідника особливим надприродним способом. Здебільшого це чудо стається тоді, коли ми навіть не думали, що воно станеться. У таких випадках чудеса у більшій мірі стаються при слуханні, а не при передачі Слова. Або чудо може ставатися через те, що говорить проповідник, але він сам у такі моменти не знає, про що говорить, тому що Сам Святий Дух говорить через нього.

Часом, коли я готую проповідь, я відчуваю, що Дух Святий рухає мною, і вірю, що ця проповідь буде використана Ним на служінні, і це буде чудово. Хоча зазвичай це буває сюрпризом: Дух дихає, де хоче, і створює з нічого щось.

Багато разів люди запитували мене: «Ви приготували сьогодні чудову проповідь? Ви відчуваєте, що вона буде хорошою?» Я не завжди відчуваю, що ось ця проповідь буде хорошою, щодо неї у мене виникають великі сумніви. Але виходить часто навпаки. Ті про-

повіді, які я вважаю невдалими, Бог використовує для Своєї слави. І в цьому Його таємниця. У цьому смислі в проповіді захована якась пригудницька частина. Ви не знаєте, що Господь зробить з вашою проповіддю, але на вас лежить відповідальність молитися. «Господи, нехай те насіння, яке посіяне в немочі, зійде в силі», – молитесь ви і потім спостерігаєте, як Господь звершує це. Бачити, що Господь робить з вами і з слухачами підчас проповіді, – завжди хвилююче.

Льюїс: Проповідь – це та сфера, в якій Бог допомагає нам залишатися смиренними. Кожен раз, коли ми проповідуємо, ми очікуємо руху Божого Духа, і кожен раз я знаю, що Дух прийде. Ми надіємось і очікуємо, що Господь зробить це. Я не впевнений, що Господь дає нам відчути це кожного разу. Я можу згадати ті часи, хоч і проповідував набагато менше, ніж Джон, коли я думав підчас проповіді: «Я просто потрясаю мертво повітря». А до мене хтось підходив і говорив: «Господь використав тебе, щоб проговорити до мене і відповісти мені на таке то запитання». Мені здається, що найчастіше ми відчуваємо Божий подих саме підчас проповіді, частіше, ніж підчас таких ординарних моментів, як це інтерв'ю. Як чудово переживати, коли Господь піднімає високо нашу проповідь, і я хотів би, щоби це ставалось частіше, але я думаю, що у цьому полягає Божа суверенність.

Линделл: Кожен проповідник повинен бути уважний в оцінці того, що робить Бог. Ми бачимо так ніби через затуманене скло. Ми завжди будемо відчувати, що наші найкращі проповіді могли би бути ще кращими, і найгірші проповіді не були сказані настільки добре, наскільки могли б. Але найважливіший фактор в оцінці проповіді – це чи в правильному положенні знаходиться наше серце в даний момент. Якщо з моїм серцем не все в порядку – у цьому проблема. І мені потрібно залишити оцінку моєї проповіді Господу. Лише в вічності ми зможемо дізнатися, чи все ми виконали і чи все ми зробили правильно з того, що Він довірив нам.

Хто такий п'ятидесятницький проповідник

Що означає бути п'ятидесятницьким проповідником? Ви можете відповісти, що це визначений стиль проповідування. Але я не збираюся у даній статті розбирати різні стилі. Я спробую перефразувати питання. Якщо ми приймаємо те, чого Писання навчає нас про Святого Духа, то як ми будемо проповідувати? Неважливо, про яку культуру і який час йтиме мова.

Стилі п'ятидесятницької проповіді можуть відрізнятися між собою, але її сила впродовж тисячі років походить з біблійного розуміння Святого Духа і Його роботи, які незмінні.

СТАВТЕСЬ СЕРЙОЗНО ДО ВАШОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Перш за все ми повинні серйозно ставитися до проповіді Божого Слова. Ми віримо, що все Писання – богонатхненне і написане Святим Духом.

Говорячи про Старий Завіт, Петро писав: «Бо ніколи із волі людської не промовлялося пророцтво, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» (2Птр. 1:21).

Якщо ми шануємо Святий Дух, ми будемо шанувати і Його слова у Писанні.

Письменники дуже чутливі до слів. Я – редактор і час від часу я ображаю письменників тими правками, які я ро-

блю в їхніх роботах. Якщо правити щось в намірах автора і значенні написаного ним – це значить серйозно образити його.

Те ж саме стосується Святого Духа – автора Писання. Він ображається, коли ми не помічаємо Його слів, використовуємо їх для своїх власних цілей, вириваємо їх з контексту, змінюємо їхній зміст.

Ми розуміємо, як трепетно Святий Дух ставиться до Своїх слів: «Свідкую ж також кожному, хто слухає слова пророцтва Книги цієї: “Коли хто додасть щось до цього, то покарає його Бог поразами, що написані в Книзі цій. Коли ж хто відняв би щось від слів Книги пророцтва цього, то відійме Бог участь його у Книзі Життя і у місті святому, та й у тому, що написано в цій Книзі”» (Об. 22:18, 19). Див. також подібні попередження у Повторенні Закону (4:2) і Притчах (30:5, 6).

СТАВТЕСЬ ДО СЛОВА БОЖОГО З ПОВАГОЮ

Друга безспірна характеристика п'ятидесятницького проповідника полягає у тому, що він відноситься до слів Святого Духа, які ми знаходимо у Писанні, з величезною повагою. Він ставиться до служіння Словом як до священного обов'язку.

І, що є найбільш важливим, ми також повинні турбуватися про те, щоб не спотворювати Писання. Слова «спотворювати Писання» викликають тремтіння у кожного, хто шанує Святий Дух. Якщо людина, покликана проголошувати Боже Слово, буде редагувати Писання для своїх власних цілей, чи не образить вона цим Бога? Ми використовуємо Бога, чи Бог використовує нас?

Подумайте про слова апостола Павла: «Ми відреклись тайного безчестя, не ходимо в лукавстві, ані хитруємо Словом Божим, а явленням правди поручаємо себе всякій совісті людській перед Богом» (2Кор. 4:2). Ці слова повинні бути орієнтиром для кожного справжнього п'ятидесятницького служителя.

*Друга
безспірна
характеристика
п'ятидесяти-
ницького
проповідника
полягає у тому,
що він
відноситься
до слів
Святого Духа, які
ми знаходимо
у Писанні,
з величезною
повагою.*

Зрозуміло, що жоден п'ятидесятиницький служитель не буде, готуючись до проповіді, говорити: «Сьогодні я збираюся спотворити Писання». Ні. Але небезпека виникає, якщо ми починаємо інтерпретувати і спотворювати Писання з ціллю захистити себе або догодити нашим слухачам. Такі бажання виникають навіть у найщиріших проповідників. Якщо у найпотаємнішому куточку нашого серця ми прагнемо популярності або хочемо сподобатися людям, бути прийнятими ними – це означає, що ми вразливі. Якщо наше єдине бажання, щоб церква росла, – ми вразливі. Якщо нам здається, що ми ранимо почуття людей, – ми вразливі.

Єдиний захист проти спокуси «вимити» Писання або проігнорувати теми, які важко засвоюються – це проголошувати Істину з співчуттям, мудрістю і сміливістю. І будь що буде! Ми не можемо контролювати результати Царства Божого. Ми тільки можемо контролювати те, що ми говоримо. І ті, хто шанують Святого Духа, шукають, як догодити Автору Писання.

Павло писав, що, діючи лише таким чином, він зміг виконати свій обов'язок і уникнути вини.

«Тому я свідкую вам сьогодні, що чистий я від крові всіх. Бо я не ухилився об'являти вам усю волю Божу» (Дії 20:26, 27).

Павло згадував про кров не для красивого слівця. Він посилався на слова Єзекіїля: «Сину людський! Я поставив тебе сторожем дому Ізраїлевого, й ти будеш прислухуватись до слів із уст Моїх і будеш остерігати їх від Мене.

Коли Я перекажу тобою безбожникові: «Ти загинеш», а ти не станеш остерігати його й говорити, остерігаючи безбожника від злої його стежки, щоб йому жити, то беззаконник той умре в своїх проступках, а Я ж зажадаю крові його з рук твоїх!

Коли ж ти остерігав безбожника, а він не навернувся від безбожності своєї й не покинув беззаконної дороги своєї, то він умре в проступку своєму, а ти врятував душу свою» (Єзк. 3:17-19).

Служіння – це серйозна справа, яка має наслідки у вічності. Господь вручив нам Своє Слово, і бажає, щоб ми несли

відповідальність за передачу послання в цілості. Однобоке послання – це спотворене послання. Ми повинні говорити людям про Добру Вість, про заспокоєння, мир і надію. Але, крім того, ми повинні попереджати людей про ті речі, які їхня грішна природа іноді не хоче чути.

Ісус називає Духа Святого «Духом істини» (Ів. 14:17). Святий Дух любить істину і шукає її. Його слова в Писанні – чиста істина. «Бо Господь справедливий і любить правду. Праведний бачить обличчя Його!» (Пс. 11:7). Ті, хто любить Святого Духа і слідує за ним, безумовно віддані істині, і особливо тій Істині, яка в Писанні. Вони говорять істину в любові.

Ті, хто шанують Святого Духа, не використовують Його як оправдання, щоб говорити те, що Писання не говорить, або щоб оправдати ідеї, які приходять їм в голову. Проповідники, які шанують Святого Духа, зв'язані істиною Писання. Вони посвячують своє життя, щоб вірно донести Слово Боже. Вони уникають спокуси зібрати натовп, розповідаючи їм казки або улещуючи їхній слух, – і в той же час вводячи в заблудження їхні душі.

Дні лукаві. Слово Боже все більше ненавидять ті, хто любить цей світ. Проповідь, сповнена Святим Духом, – для тих, хто сміливий і відважний.

Кріс Брін Ларсон,
редактор міжнародного видання «Сучасне християнство», яке виходить в електронному вигляді (PreachingToday.com) і на аудіокасетах. Він також є пастором Церкви «Берег озера», яка знаходиться у Чикаго і входить в Асамблею Божу. Кріс – співавтор книги «Проповідь, яка об'єднує».

Вільям Фарлей

**Чарльз Хаддон Сперджен –
величний вікторіанський проповідник**

Хто з пасторів 19-го століття видав роботи, загальна кількість слів у яких близько 25 мільйонів, і які складають найбільшу колекцію книг, коли-небудь випущену християнським автором, – понад 1 мільйон примірників? Хто з пасторів 19-го століття зібрав власну колекцію, яка складалася з понад 12000 книг; 1000 з яких була видана до 1700 року? Хто з пасторів 19-го століття сказав понад 600 проповідей у віці до 20 років, прочитував 6 книг на тиждень, написав 140 книг, продав 25000 друкованих копій кожної із своїх недільних проповідей і проповідував щонайменше десяти мільйонам людей?

Відповідь на усі ці питання буде одна: Чарльз Хаддон Сперджен, баптистський проповідник 19-го століття, людина, з життя якої сучасні християнські лідери можуть багато для себе почерпнути.

НАРОДЖЕННЯ І ДИТИНСТВО

Чарльз Сперджен народився у 1834 році в Ессексі, маленькому містечку, розташованому на південь від Лондона, у сім'ї Джона Сперджена. Його батько служив пастором, але не на повний робочий день. Сім'я була бідна, і Чарльз був змушений до 5 років жити в будинку свого дідуся.

Дідусь – успішний пастор – швидко розпізнав, що його дорогоцінний онук має незвичайний склад розуму. В п'ять років Чарльз прочитав «Подорож Пілігрима». «Він весь час читав книги, – згадував пізніше його батько, – ніколи не копався в саду і не втузився з голубами, як інші хлопчачки. Завжди були книги і ще раз книги». У віці 9-10 років Сперджен вже читав складні книги по теології. Його захоплювали вчення пуритан 17-го століття, таких як Джон Оуен, Джон Флавел і Метью Генрі.

Інтелектуальність Сперджена проявлялась у різноманітних напрямках. В 15 років він винайшов математичні розрахунки, які приносили прибуток страховим фірмам впродовж півстоліття.

НАВЕРНЕННЯ ДО ГОСПОДА

Подібно до Мартина Лютера, Сперджен володів великими знаннями, але у нього не було народження згори. І, подібно до Лютера, він відчував величезний осуд всередині себе, осуд за свої гріхи, але не міг знайти вихід. «Я ледве зміг пережити ці 7 років томлення духу, – писав пізніше Сперджен, – ні за що в житті я не хочу знову проходити через жахливе відкриття зла гріха».

Якось, ідучи дорогою, він вирішив зайти у методистську церкву. Проповідник читав вірш з Книги Пророка Ісаї: «Зверніться до Мене, і будете спасенні, усі кінці землі» (Іс. 45:22). У ту ж хвилину Святий Дух відкрив очі юнака. Чарльз побачив, що існує оправдання по Божій благодаті через віру. Він схопився за цю істину і ніколи її більше не відпускав. «Я можу засвідчити, що у ті дні я переживав таку радість, яку неможливо було описати, – пізніше писав Сперджен. – Я скавав, іноді танцював. Неможливо виразити словами, яку я відчував радість у той час».

Деякі тижнів по тому, незадовго до того, як Сперджену виповнилося шістнадцять років, пастор місцевої церкви хрестив його у ріці.

РАННЄ СЛУЖІННЯ

Через декілька місяців після хрещення Сперджен переїжджає до Кембриджу. В 16 років він починає допомагати у недільній школі. Він настільки вразив старшого керівника, що той відразу запропонував йому приєднатися до групи євангелістів, які проповідували у навколишніх селах. В одному селі ефект від проповіді Сперджена був подібний до електричного розряду. Коли він закінчив свою промову, вражена жінка похилого віку викрикнула: «Благослови Господи твоє серце! Скільки тобі років?» «Менше шістнадцяти», – відповів талановитий юнак.

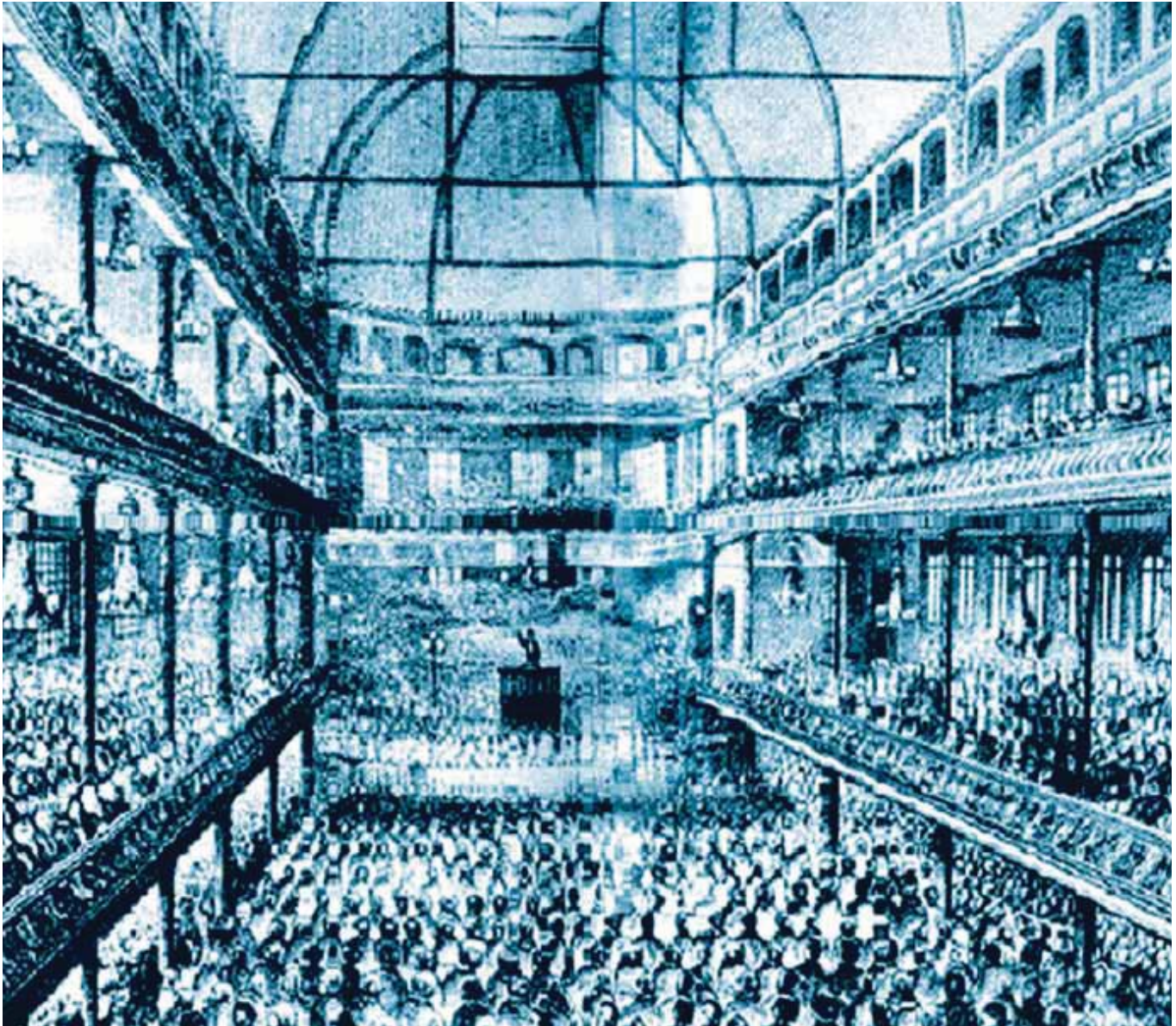
Коли Сперджену було 17 років, сільська церква в Уотербіч запросила його стати пастором. На той час в церкві було 40 осіб, але громада миттєво виросла до 400. Навіть у свої юні роки Сперджен проявляв дар, який потім буде яскравою відмітною рисою усього його служіння, – дар розуміння людей і впливу на них.

У той же час Сперджен починає щоденно займатися самодисципліною і буде дотримуватися її усе своє життя. Пізніше вона дасть рясні плоди. Прокидався він рано і декілька годин проводив у вивченні Біблії та молитві. Він не розпилювався на такі захоплення як спорт та взаємини з дівчатами, вважаючи, що вони будуть відволікати його від улюбленої справи.

У лютому 1854 року, коли Сперджену виповнилось 19 років, він був запрошений проповідувати у церкву, яка знаходилась на Парк-стріт. Він прослужив у тій церкві не 3 місяці, як передбачав його випробувальний термін, а 40 років, аж до своєї смерті.

Хоча церковна будівля була розрахована на 1200 прихожан, відвідували її не більше як 80 чоловік. Проповідь Сперджена була настільки сильною, що буквально через місяць будівля не могла вмістити усіх бажаючих, і люди стояли на вулиці. За свідченням очевидця, «не було церкви, здатної вмістити усіх бажаючих послухати Сперджена».

Коли його запитували про таємницю його успіху, він відповідав: «Про мене моляться люди». Це було правдою. Прихо-

жани церкви регулярно збиралися для молитви і штурмували небеса, підносячи молитви за Сперджена.

Пристаюючи до нових умов, церква почала розширяти свою будівлю. Сперджен разом з прихожанами перебирається у будівлю «Екстер-Холл» у центрі Лондона. І хоч вона була розрахована на 5000 місць, та все ж не могла вмістити усіх бажаючих. Сперджена виповнилось 20 років. Успіх міг би згубити його, якби не його смирення. Сперджен писав: «Спочатку, коли я став проповідувати у Лондоні, успіх закрутив мені голову, і мрії про успішну кар'єру були настільки захоплюючими, що скинули мене у безодню».

Світська преса також постійно тримала його у смиренні. Люди з підозрою

ставилися до 20-літнього проповідника, який не закінчував жодної семінарії, але збирав величезні натовпи людей. Певну частину його гордості робило також лондонське суспільство. Його служіння викликало багато критики і заздрості. Преса нависла на нього ярлик «хлопчика-проповідника». «Іпсвіч Експрес» писав, що його проповіді «відрізнялися поганим смаком, вульгарністю і були театральними». Інші називали його «клерикальним боягузом», «демагогом Екстер-Холла» і «кафедральним блазнем».

У той час він зустрів і покохав Сюзанну Томпсон. Вони одружилися на початку 1856 року. Чарльз надзвичайно потребував помічника, і вона була його кращим вибором. Сюзанна взяла на себе тягар

Люди з підозрою ставилися до 20-літнього проповідника, який не закінчував жодної семінарії, але збирав величезні натовпи людей.

Коли його затитували про таємницю його успіху, він відповідав: «Про мене моляться люди».

Його проповідь була проста, таємниця його сили була у Христі.

помічниці. Багато казали, що їхній шлюб був заключений на небесах. Без неї він не зміг би досягти таких вершин. Вона вирізнялась здоровим глуздом і була наповнена співчуттям, являлась надійною опорою для свого чоловіка. Через рік у них народились близнюки – Чарльз і Томас.

У 1855 році, у віці 21 року, Сперджен заснував Пасторський коледж для підготовки служителів. І хоча прогнози були скептичними, у 1877 році у ньому вже налічувалося 110 людей. Усього ж коледж закінчили 900 осіб. З їхньою допомогою Сперджен відкрив 200 церков.

ДЕПРЕСІЯ

Багато людей хотіли почути проповіді Сперджена, але не могли потрапити у його церкву. У жовтні 1856 року, через місяць після народження близнюків, Сперджен вирішив перенести зібрання у більш просторий зал. Але, не зважаючи на те, що у ньому було 10000 місць, у перший же вечір люди заповнили усі місця, проходи, кожен вільний простір. Величезна кількість людей зібралась ззовні будівлі. У натовпі були також і вороги. Невдовзі після того, як почалось зібрання, хтось закричав: «Вогонь!» Почалась паніка. В результаті 7 чоловік загинули і 28 отримали поранення.

Сперджен дуже переживав з цього приводу. У нього почалась депресія. «Ніколи моя душа не підходила так близько до безодні безумства, та все ж вийшла непошкодженою», – писав він пізніше. Це була перша з багатьох депресій, які мучили його до кінця життя.

ПРОБЛЕМИ ІЗ ЗДОРОВ'ЯМ

Церква на Парк-стріт збудувала більший будинок і назвала його «Метрополітен Табернакл». Він знаходився на південь від Темзи у старій частині Лондона. У 1861 році, коли Сперджену було 27 років, він почав проповідувати в ньому. Зал у цій будівлі був на 6000 місць, і це була найбільша протестантська церква у світі.

Господь проводив Сперджена через багато випробувань. Коли його дружині було трошки більше ніж тридцять, вона серйозно захворіла і не змогла оправитися від своєї хвороби до кінця життя. Дуже часто

вона була настільки слабкою, що не могла відвідувати церкву разом з чоловіком.

Приблизно у той же час у Сперджені почались приступи ревматизму, які продовжувались усе його життя і послужили причиною смерті у віці 56 років.

ПРОПОВІДІ, БІДНІСТЬ І ПОЛЕМІКА

Визначна риса проповідей Сперджена – це їхня переконливість. У Сперджена було настільки серйозне ставлення до того, чим він займався, що це перевершувало будь-який опис. Коли він стояв перед церквою, він відчував, як величезна сила сходила на нього згори. Його проповідь була проста, таємниця його сили була у Христі. «Я беру текст, – писав Сперджен, – і проводжу від нього найкоротшу лінію до хреста». Сперджен міг викладати Євангелію мовою, доступною його сучасникам.

У 19-му столітті Лондон був ареною жахливої бідноти і трагедій. Багато рано йшли з життя і залишали нікому не потрібних сиріт. У 1866 році місис Хільярд дала Сперджену 20000 фунтів. За прикладом свого друга Джорджа Мюллера він відкрив у Лондоні 4 притулки для хлопчиків-сиріт.

У 1887 році Сперджен пережив величезне випробування. У кінці 19-го століття на Церкву в Англії почала впливати ліберальна німецька теологія. Баптистський союз потрапив під її чари. Основні доктрини почали переглядатися і підпадати нападкам. Сперджен намагався протистояти цій тенденції. Але його або ігнорували, або відкрито проти нього виступали. В решті решт йому довелося вийти з деномінації, яку він дуже любив. Це завдало йому величезний біль і викликало стрес.

СЛУЖІННЯ СПЕРДЖЕНА

Сперджен був надзвичайно продуктивний. Таємницею його успіху була наполеглива праця. З допомогою двох секретарів він відповідав на 500 листів у тиждень.

У 1885 році він закінчив семитомник коментарів до Книги Псалмів, який називався «Скарбниця Давида». Це видання передруковується і широ-

ко використовується аж до сьогодні. Він також видавав щомісячний журнал, який називався «Меч і кельня».

Кожного понеділка вранці Сперджен редагував недільну проповідь для подальшого розповсюдження по всьому світу. Майже кожен день він проповідував у різних церквах Лондона і часто виїжджав проповідувати у різні населені пункти Англії.

Сперджен також багато часу приділяв Пасторському коледжу. Його «Лекції для моїх студентів», які не втрачають популярності, були написані для майбутніх лідерів, які навчалися у цій установі. «Ми занадто багато турбуємось про самих себе, – писав він пізніше. – Ми уникаємо надмірних навантажень».

Сперджен виконував всю цю роботу, не зважаючи на те, що мав хвору дружину і сам неодноразово страждав від хвороб і численних депресій.

СМЕРТЬ СПЕРДЖЕНА

Життя Сперджена закінчилось у 1892 році після безперервних приступів подагри. Його тіло три дні лежало в «Метрополітен Табернакл». За ті дні з ним прийшли попрощатися 60000 людей. Похоронна процесія, яка йшла за гробом від «Метрополітен Табернакл» до кладовища, розтягнулась більш ніж на 3 кілометри. Тисячі людей створили живу стіну по обох сторонах дороги. Прапори на вулицях були приспущені, магазини і пивні зачинені. Сперджен був людиною, яку любили як жителі Лондона, так і віруючі у всьому світі.

УРОКИ З ЖИТТЯ СПЕРДЖЕНА

Сучасні пастори можуть багато почерпнути з його життя.

По-перше, коли Бог закликає людину, Він її оснащує. Бог закликав Сперджена до великої роботи, і Він дав йому для виконання цієї роботи величезний інтелект, спрагу знань і сильний голос. Настільки сильний, що він міг проповідувати 20000 людям. Він також дав йому неординарні організаційські здібності і сильне бажання спасати душі.

По-друге, життя Сперджена проливає світло на роль семінарії. Його кар'єра нагадує нам, що семінарія допомагає, але

не є необхідною умовою для служіння. Подібно до Августина, Кальвіна та багатьох інших, Сперджен не отримав формальної теологічної освіти. І хоча його приклад – виняток, Церква все ж повинна бути відкрита до подібних винятків з правил.

По-третє, великі лідери є великими учнями. Сперджен підтвердив цей принцип своїм життям. Ми повинні визнати, що Сперджен, окрім всього іншого, був богословом. Як тільки він навчився читати, він відразу почав вибудовувати у своєму розумі і серці міцну богословську систему, яку відкривало йому Писання.

Багато людей закінчують семінарії, але потім перестають читати і навчатися далі. Сперджен мав допитливість, яка не зникала, і розвинув у собі звичку до щоденного читання, прагнучи дізнатись все більше про Господа.

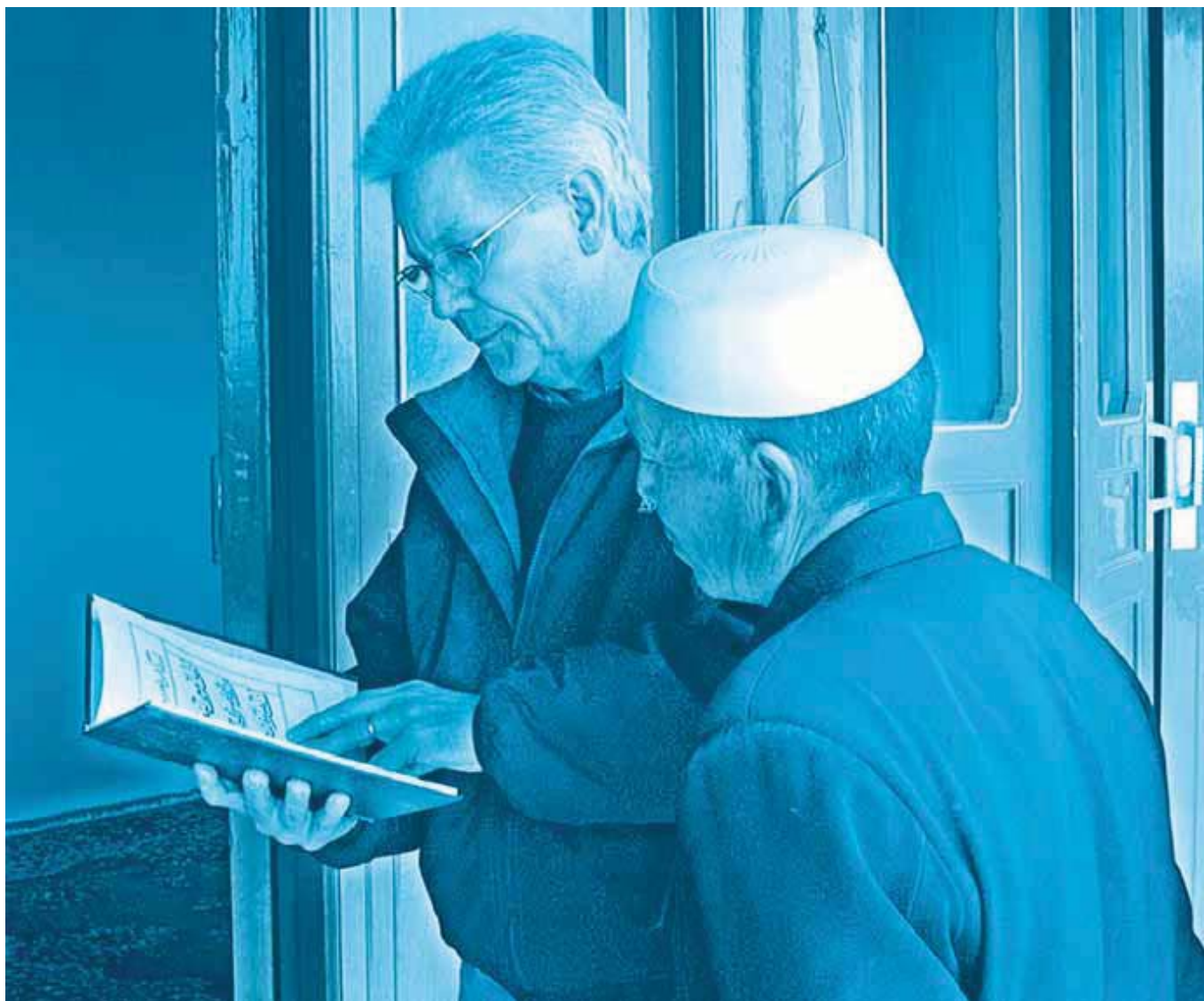
По-четверте, слава і відомість можуть бути дуже болючими речами. Не треба шукати великого до тих пір, поки людина не буде готова до наслідків, що йдуть по цьому. Сперджен був настільки популярний, що відомий теолог Гельмут Тільке писав: «Продай усі свої книги і купи книги Сперджена». Але у випадку Сперджена популярність вартувала багато. Британські ЗМІ, державна Церква і вищі класи заздрили і протистояли його успіху. Очікування людей і величезне напруження в роботі виснажили його. Багато разів він шукав спокою і тиші невідомості, але не міг знайти їх.

По-п'яте, Бог проявляє Свою силу в слабості (2Кор. 12:9). Господь використав хвороби Сперджена і гоніння проти нього, щоб смирити його. Смирення було необхідне, тому що Сперджен володів величезними талантами і надзвичайними успіхами. Під час одного з приступів подагри він писав своїм прихожанам: «Вогненна піч все ще палає біля мене. З того часу, як я останній раз проповідував вам, я багато пережив, моє тіло було вимучене болями, мій дух охоплений депресією». Страждання Сперджена привели його до смирення, тому всю славу за досягнуте ним він віддавав не собі, а Богу.

Життя Сперджена нагадує сучасним пасторам про те, що їм потрібно дякувати Богові за всі тягари і випробовування, які Він допускає в їхньому житті. І в житті цього великого чоловіка, і в нашому житті випробовування є необхідною основою для здійснення: «Бо теперішня легкість горя нашого понад міру приготує нам вічну вагу слави» (2Кор. 4:17).

Вільям Фарлей,
пастор церкви «Благодать»,
м. Спокен, штат Вашингтон.
Автор книги «Для Його слави»

Благовістія з СИЛОЮ

Я знаходився у великому місті, столиці ісламської держави. Бог закликав мене поїхати туди з проповіддю Євангелії. Я дуже хотів принести людям тієї країни Добру Новину. Прибувши до міста, я постарався завести дружні відносини з людьми, і через деякий час деякі з них віддали своє життя Христу.

Одного разу мені треба було по справах піти до центру міста. Я йшов пішки і дорогою молився. Назустріч мені краєм тротуару йшов чоловік. Я ж ішов посередині тротуару. Тротуар був достатньо широкий, і двоє людей могли б без проблем розминутися на ньому. Наші очі на одну мить зустрілися. Ми були все ближче і ближче. Я не помітив і не відчув нічого особливого. Я просто йшов і молився. Ми вже майже розминулися, коли він раптом спіткнувся. Одна його нога ступила на проїжджу частину, він мало не впав. Він спробував зберегти рівновагу, щоб не впасти на мене. Потім він знову вернувся на тротуар і пішов далі. Я не надав особливого значення цій події. Можливо, людина просто спіткнулася. Але у той же день зі мною ще раз стався такий самісінький випадок, тільки тротуаром йшла вже інша людина. Цього разу це була дівчина. Через декілька днів сталося знову таке ж саме, і ще раз, і ще. Цього разу я вже був в іншій ісламській столиці.

Я почав запитувати себе: «Що це відбувається?» Я не збираюся робити з цього доктрину, але ось одне з можливих пояснень. У всіх цих випадках я молився в душі за людей, які погрузли у сатанинських віруваннях і обрядах. Чи могло так статися, що сила Святого Духа, яка знаходилася у простому, скромному слугі Божому, заважала сатанинським силам наближатися до мене? Цілком можливо.

Коли ми благовістимо мусульманам, ми вступаємо у величезну духовну битву проти сил темряви. І лише сила Святого Духа здатна перемогти ці сили. Я вивчав іслам усе своє свідоме життя і був місіонером серед мусульман понад 30 років. Я не вірю, що система ісламу може бути зломлена людським генієм або силою військової зброї. Це може статися тільки через втручання Святого Духа.

Коли втручається Святий Дух, Він зносить стіни, руйнує бар'єри і виводить лю-

дей з царства тьми, щоб ввести у чудне світло Христа. Він приводить їх від печалі до радості, від війни – до миру і любові. Іслам бере в рабство своїх прихильників і заковує їх у кайдани. У мусульманському суспільстві, де б воно не було – на Заході чи в мусульманських країнах, – людям прищеплюється ненависть. В мечетях проповідується нетерпимість і насилля до не мусульман. ЗМІ прославляють вбивство на славу їхнього бога. Мені шкода мусульман. Вони знаходяться у гнітючому рабстві. Більшість мусульман – милі люди, вони добрі і благопристойні, але вони знаходяться під жорстоким і лютим пануванням.

Мусульмани позбавлені спасіння, але не тому, що вони фундаменталісти, фанатики чи просто мусульмани. Вони позбавлені спасіння, тому що знаходяться далеко від Христа, Який є їхнім єдиним Спасителем.

Особливості ісламської культури і теологічні заблудження часто здаються непереборними перешкодами, які заважають процесу благовістя. Мусульмани сприймають християнство як ходячий критицизм їхньої релігії.

Апостол Павло пише у своїх посланнях до римлян і галатів, що Бог оправдує людину не за ділами, а по вірі в Ісуса Христа. На противагу цьому Коран говорить, що люди можуть догодити Богові лише добрими ділами.

Крім того, християнство навчає наступному: Ісус Христос – це останнє Боже відкриття людству. Біблія – досконале і завершене Слово Боже. Ісус – втілення Бога у людському тілі. Бог – триєдиний. Ісус помер на хресті, викупивши гріхи усіх людей. Ці доктрини суперечать Корану, тому мусульмани відкидають їх. Вони вірять, що ці положення – загроза самій сутності мусульманства. Якщо людина визнає ці доктрини, то вважається, що вона незадоволена мусульманською релігією і навіть протистоїть їй. І тоді мусульмани починають відкидати послання про хрест з іще більшим жаром.

Як ми можемо перебороти усі ці нерозуміння і перешкоди і досягнути мусульман для Христа? Слово про хрест – це Божа сила на спасіння. Ми не мо-

Мусульмани позбавлені спасіння, але не тому, що вони фундаменталісти, фанатики чи просто мусульмани. Вони позбавлені спасіння, тому що знаходяться далеко від Христа, Який є їхнім єдиним Спасителем.

жемо замінити його чимось іншим. Але більшість слухачів бажають бути глухими, коли чують Євангелію, і лише тому, що вони мають упередження проти догматів християнської віри. То що ж нам робити?

ДОСЯГНЕННЯ ІСЛАМУ ЧЕРЕЗ ЧУДЕСА

Ці перешкоди можуть бути подолані за допомогою чудес. Нам потрібна сила Святого Духа, щоб служити потребуючим людям, які знаходяться у духовному вакуумі і не можуть прийняти Боже Слово. Коли я служу мусульманам, я молюсь. Я запитую Бога: «Господи! Яким чином моє служіння цим людям може стати ефективним? Господи! Покажи мені, як допомогти їм силою Твого Духа».

Одного разу я зустрів на вулиці молодого мусульманина і почав говорити з ним про Христа. Я не вступав з ним у теологічні суперечки і не читав йому лекції з порівняльного релігієзнавства. Навпаки, я розповів йому історію про Ісуса. І під час нашої розмови я внутрішньо молився: «Господи! Чи потребує ця людина, щоби у її житті сталося чудо? Чи дозволиш Ти мені послужити їй через чудо?»

Юнак поділився зі мною, що він шукає роботу. Місяцями він дзвонив, шукав, благав, та все ж не міг нічого знайти. «Господи! Чи повинен я молитися з ним про його роботу?»

Ісус відповів: «Так».

Я помолився в ім'я Ісуса, щоб молодий чоловік отримав роботу. Я побуджував його віддати своє життя Ісусові. І він зробив це. Ми обмінялися адресами і пішли далі кожен своєю дорогою.

Наступного дня мені зателефонував молодий чоловік, який кричав. Це були крики радості: «Ісус справді існує! Він – Господь! Я отримав роботу і завтра ж приступаю до неї! Дякую за те, що ви допомогли мені!»

Для Святого Духа не існує ні бар'єрів, ні перепон, ні зачинених дверей. Коли мусульмани бачать Божу силу, яка проявляється у могутності та чудесах, вони приходять до Христа.

Один азіат, який працював у му-

сульманській країні, спасся і був сповнений Святим Духом. І хоча в країні, у якій він проживав, заборонялося проповідувати Євангелію, він все ж з радістю став свідкувати оточуючим про Христа. Господь дав йому силу зціляти хворих в ім'я Ісуса. Приблизно у той же час дівчинці, яка належала до королівської сім'ї, що правила в одній з провінцій, поставили діагноз «лейкемія». Лікарі сказали, що надії на оздоровлення нема. Принцеса з цієї королівської сім'ї почула про християнина-іноземця, який молився за хворих. Вона попросила його приїхати помолитися за дівчинку. Він помолився. Дівчинка була зцілена. Принцеса прийняла Ісуса своїм Господом і Спасителем. Вона стала обережно і з мудрістю свідкувати членам сім'ї про те, що сталося. В результаті цього у сім'ї утворилась маленька, але зростаюча група віруючих. Чудеса привертають увагу мусульман і відчиняють двері для проголошення Євангелії.

Молода жінка на ім'я Фадила, кандидат наук в області архітектури, прийшла в наш дім, щоб задати питання про християнську віру. Ми з дружиною розповіли їй про Божу любов, яка була настільки великою, що Ісус Христос віддав Своє життя за людей на хресті. До нашої особистої зустрічі вона декілька разів приходила на церковні зібрання. Я запитав її, що їй сподобалось на зібраннях понад все. «Музика, – відповіла Фадила, – і люди, що говорять мовами, яких вони не вивчали». Сьогодні вона з вірністю служить Господу.

Коли уярмленні люди чують Добру Новину, вони стають вільними. Вони йдуть напomaцки у темноті на світло, яке бачать перед собою. Церква, яка переборює подібні бар'єри, з перемогою піде вперед. І Царство Боже восторжествує над сатаною!

Слово Боже змінює життя. Дух Святий докоряє людям про гріх і веде їх до Голгофського хреста, на якому висів розп'ятий Ісус. Чудеса, які допомагають мусульманам у вирішенні повсякденних проблем, привертають їхню увагу. Чудеса відображають силу, яка заключена в імені Ісуса.

Для Святого Духа не існує ні бар'єрів, ні перепон, ні зачинених дверей. Коли мусульмани бачать Божу силу, яка проявляється у могутності та чудесах, вони приходять до Христа.

Проголошуйте мусульманам Слово Боже з помазанням Святого Духа. Будьте наповнені Святим Духом. Дозволяйте Господу звершувати через вас чудеса.

Церква наштовхується на виклик, який кидається ісламом, як у своїй країні, так і по всьому світу. Ми не можемо ігнорувати одну п'яту населення Землі.

Ми можемо благовістувати з допомогою найкращих засобів, якими нас наділив Бог. З їхньою допомогою ми можемо приводити мусульман, які живуть поряд з нами, у Боже Царство. Якщо ми будемо оснащені силою Святого Духа, ми підемо вперед в ім'я Ісуса і будемо служити мусульманам. Вони цього потребують. Вони помирають, не знаючи Христа. А ми маємо Слово Життя!

Собі Малек,
доктор місіології, видатний оратор,
автор і професор, який викладає
ісламістику у різних семінаріях світу.
Собі переклав Біблію арабською
ісламською мовою.
Автор декількох книг
арабською мовою.

АГНЕЦЬ ХРИСТОС

Книга Пророка Ісаї (53:7)

ВСТУП

Записане у Книзі пророка Ісаї (53:7) є Євангелією в мініатюрі – це вершина фонтану Божої благодаті. Пилип, проповідуючи євнуху (Дії 8:35), починає свою проповідь із слів Ісаї, записаних у 7-му вірші 53-го розділу. Ця ж тема звучить у словах Івана Хрестителя, який проголошував: «Ось Агнець Божий, який бере на Себе гріх світу» (Ів. 1:29).

Впродовж століть велику кількість ягнят (агнців) було принесено у жертву євреями, які шукали, як досягти Бога. Христос відрізнявся від усіх цих агнців у чотирьох аспектах.

ОСНОВНА ЧАСТИНА

1. Христос – Божественний Агнець

- а) Агнців представляли (надавали) люди:
  - 1) агнець Авеля (Бут. 4:4);
  - 2) велика кількість агнців Ізраїля (Вих. 12:3);
  - 3) тисячі агнців, принесених в жертву Соломоном (2Хр. 7:5).
- б) Бог представив Ангця Ісуса:
  - 1) про Нього пророкував Авраам (Бут. 22:8; Ів. 8:56);
  - 2) у Ньому було Боже благовоління (Мт. 3:17).

2. Христос – Викупний Агнець

- а) Агнці та інші жертви, які приносилися згідно з Законом Мойсея, були лише тінню. Вони не могли звільнити від гріха (Ізр. 10:1, 4).
- б) Агнець Христос викупив нас від усіх наших гріхів (Рим. 5:11).
- в) Цей Агнець поніс усі наші печалі. Він був поранений за наші гріхи (Іс. 53:4, 6).

3. Христос – вселенський Агнець

- а) Пасхальний агнець звільнив Ізраїль лише від ангела смерті (Вих. 12:13).
- б) Агнець Христос був принесений у жертву, щоб спасти від погибелі увесь світ (Ів. 3:16).

4. Христос – вічний Агнець

- а) Ізраїльські священики постійно приносили в жертву агнців. Так продовжувалось з року в рік (Ізр. 10:1).
- б) Агнець Христос приніс Себе у жертву раз і назавжди (Ізр. 10:12, 14).

ВИСНОВКИ

Ось Агнець Божий. Прийми Його своїм особистим Спасителем. Якщо ти цілком довіришся Йому, то твоє життя після пильного погляду на розп'яття зміниться назавжди.

Джессі Мун,
Ваксахачі, штат Техас.

ЕЛЕМЕНТИ СИЛЬНОЇ БІБЛІЙНОЇ ПРОПОВІДІ

1. Проповідуйте за біблійними віршами, а не просто висмикуйте з віршів окремі теми.
2. Моліться у процесі підготовки.
Просіть Господа, щоб Він допоміг вам розкрити повноту тексту і показати людям, як вони зможуть застосовувати Слово Боже у повсякденному житті.
3. Допоможіть слухачам зрозуміти, що Слово Боже здатне змінювати їхнє життя.
Допоможіть їм відповісти на заклик Божого Слова.
4. Структура вашої проповіді повинна бути ясною, логічною.
Ідеї повинні текти вільно, у формі розповіді.
5. Ілюструйте проповідь цікавою інформацією, яка відповідає віковій тій аудиторії, якій ви проповідуєте.
6. За можливістю використовуйте мультимедійні засоби.
7. Поводьтеся природньо.
8. У людей є розум, воля і емоції. Задійте всі ці три сфери.
9. Не бійтеся закликати людей до покаяння і святості.
10. Не старайтеся пом'якшити біблійні доктрини, намагаючись підлаштувати їх під людські забаганки.
11. Побуджуйте людей свідкувати про Ісуса Христа і приймати участь у різних служіннях.

Майкл Ван Дорен